

Григорій Царик

Ти

з'явилась

нізвідки...

Лірична сповідь

2014 р.

***Щира подяка за спонсорську допомогу
у виданні цієї збірки:***

Воскобойніку Ігорю Сергійовичу;
Герман Галині Полікарпівні;
Дейнеці Марії Петрівні;
Жуковському Анатолію Петровичу;
Журбі Олександрю Олександровичу;
Зубрецькому Михайлу Петровичу;
Козярчук Ользі Петрівні;
Куцу Ігорю Володимировичу;
Пасеці Раїсі Василівні;
Решетицькому ВСячеславу Августовичу;
Солтису Володимиру Володимировичу;
Сусь Любові Улянівні;
Шишці Вікторії Іларіонівні;
Шкабою Олексію Терентійовичу;
Яруті Анатолію Павловичу.

Царик Г.

Ц 186 **Ти з'явилась нізвідки...** Лірична сповідь / Г. Царик.
– Рівне: Волинські обереги, 2014. – 128 с.

ISBN 978-966-416-346-7

У цю збірку ввійшли поезії, написані в різні роки і які раніше не видавалися. Автор не групує поезії тематично за розділами чи за роками написання, а розміщує їх в алфавітному порядку.

ББК 84 (4Укр) 6

* * *

Ти з'явилась нізвідки,
Наче Всесвіту ноти,
Бог став зустрічі свідком
Наших серць і душ плоті.

Ти з'явилась раптово,
Наче фея із казки,
І душа пресвятково
Затремтіла від ласки.

Ти з'явилась з любові,
Яку в снах я наміряв,
І тепер кожним словом
Я цю зустріч лелію.

Ти з'явилась, і сонце
Мені заздрити стало,
Бо менé уже сонцем
Ніжно Ти називала!

1979 р.

* * *

Аплікація спраглих стосунків,
Гіркотою розлук підігрита,
Вибудовує страху підґрунтя
Для душі, що кохання мчить світом.

У стражданнях купає дум крила
І штормами в аортах блукає,
Як листа від Тебе, моя мила,
З хвилюванням сердечним чекає.

Вимальовує світло і тіні
Зустрічань і розлук прохолодних
І штурмує біг часу невпинний,
Щоб прискорював зустрічей дотик.

Та як тільки розлука зів'яне,
І розквітне цвіт зустрічей ніжний,
То я знову щасливий, кохана,
На святому життя роздоріжжі!

* * *

Арабески лугового буйнотрав'я –
Найвеличніші орнаменти на світі,
Що до себе сонячно звуть в травні
Личками сором'язливих квітів.

* * *

Аромати побачень
В серці ніжно ношу,
Їх бутони розкриті
Від снігів бережу,

Що в розлук заметілях
Холодами зле б'ють
І на зустріч надію
Розставаннями рвуть.

Та любовності стріли
Крізь розлуки й дощі
На закоханих крилах
Мчать із серця й душі,

І несуть подих Віри
На схемілих вустах,
Що промінчиком Ліри
Визріває у снах.

1979 р.

* * *

Аркан розлук свавільних тисне серце,
В сувій печалі загортає крик душі,
Але любові спраглої джерельце
Жде сонце зустрічі після розлук дощів.

* * *

А Твої очі, немов шепочуть:
“Скупайся в небесах моїх”.
Я в них чим глибше пірнути хочу,
Але Ти говориш: “Зупинись...”

А Твої очі мене хвилюють,
Мов сонця неземна краса.
Співаю ніжне їм алілуя,
Навіть, як зблисне в них гроза.

А Твої очі намалювали
Кохання чистого плоди.
О, як я хочу, щоб хвилювали
Мене їх бісики завжді.

А Твої очі щомиті сняться
Коли ми у розлуці є.
Та вірю я, що сні здійсняться
І тепла зустріч нас зіллє!

* * *

Атмосферу кохання безмежну
Не розрушать морози розлук.
Сонце зустрічей чистих, бентежних,
Збереже назавжди серця стук!

* * *

А я злетіти хочу, мій коханий,
У сині-сині, тихі небеса
І там літати з лебедем у парі,
І щоб та пара, то був ти і я!

А я з тобою хочу, мій коханий,
Зіллється краплинками дощу
У морі усесвітнього кохання:
Давай навек зіллємося, прошу.

А я так хочу, щоб у шию дихав,
Своїми поцілунками-вогнем,
Щоб грів мою схвильовану надію
Двох наших тіл розморених тандем.

А я щомиті хочу, мій коханий,
Щоб зустрічань розбурхані вогні
Мого торкались оксамиту-стану,
Що у розлуках страдницьки горить.

А я злетіти хочу, мій коханий,
У сині-сині, тихі небеса
І там літати з лебедем у парі,
Щоб знали всі навкруг, що я Твоя!

1979 р.

* * *

Батечку небесний, божечку святий,
Дякую за весни, що даруєш ти.
Дякую за щастя жити і творити,
За вогонь кохання, що керує світом.

Божечку пресвітлий, сонячна надіє,
Зустрічі з тобою душу й серце гріють,
І щомить дарують ясноворі мрії,
Щоб життя любов'ю щиросердо спіло.

Божечку священний, всемогутній, добрий,
Подаруй любові чистої, мов обрій,
Хай гартує сили на діяння добрі,
Щоб душа і серце честь несли хоробро.

Божечку пресвітлий, батечку небесний,
Подаруй для серця живодайні весни.

1995 р.

* * *

Безліч слів сонцесяйних
З ароматом кохання
І вогнем живодайним
Серця ніжною ланню

Все життя в рядки мчаться, –
То журбою, то щастям, –
Щоб навік обвінчаться
З Долі світлим причастям.

Без меж радію, в снах зустрівши Тебе,
Душі і серця довіряю таємниці,
І завжди поспішаю за жагучим кличем
Твоїх бездонних, наче світ, очей-небес.

Чарівністю п'янять і спалюють мене
Твоїх очей сонця зухвалі і веселі,
Що кличуть загадковістю на щастя каруселі,
Де в спраглих снах я п'ю кохання неземне.

З орбіт земних до вічних космосу осель
Злетить із часом парус нашого кохання,
І чисті почуття любовного єднання
Освятить сам небесний ангел-Аріель!

Блаженна мить, коли
З відкритим серцем, очі в очі,
Після розлук сумних
Шепочеш лагідні слова,
Коли солодкомрійно лине
Голос Твій співочий,
Коли я п'ю Твої вуста,
Хмільніші від вина.
Блаженні ми на цім блаженнім світі
До нестями,
Як наші душі щиро
Обнімаються серцями.
Повік хай наші душі і серця
Відкриті настіж будуть,
Нехай злий час
Любові сонцесяйний промінь не остудить!

Будь навіки моя,
 будь моя назавжди,
Нехай нас не розводять
 розлук поїзди.
Увійди в мою кров,
 розчинись в ній вином, –
Я не хочу, щоб Ти
 залишилась лиш сном.

Я не хочу, щоб раптом
 сказала: “Забудь”, –
Бо не встиг до кінця
 я Тебе осягнуть.
Бо не хочу у завтра
 я йти без Тебе,
Бо на сам я не зможу
 сягати небес.

Будь навіки моя,
 будь моя назавжди,
Бо для мене Ти присмак
 джерельний води.
Бо найсонячніша Ти
 з усіх на Землі,
Бо весь світ без Тебе
 для мене би змалів.

Будь навіки моя,
 будь моя назавжди:
Хай любов'ю цвітуть
 сердець наших сади!

* * *

Букет зізнання з квітучих літер
Тобі дарую – не звітриць вітер
Ані розлуки, ані обмови,
Бо вірш цей буде зі слів любові.

Бо вірш цей буде зі слів пречистих,
І кожне слово – то серця пісня,
Свята і ніжна та сонцебризна,
Тобі, кохана, щомиті різній.

То сонцесяйний, а то печальний,
То недоступний, а то без мантий,
Душею й серцем відкритій настіж –
Моя Ти радість, моє Ти щастя.

Букет зізнання з любові квітів
Тобі дарую – найпершій в світі, –
Такий жаданий, солодко-чистий,
Бо Ти мій парус, моя Ти пісня!

* * *

Буревії нестерпних розлук
Несуть в серце сумний перестук,
Який цокає, наче годинник,
Коли зустріччю марить людина, –
Лиш годинник цей в серця глибинах...

* * *

Бурхливого щодення спраглі кроки
Крізь призму зустрічей, розлук і сподівань
То в край ведуть, де радощі і спокій,
А то звертають шлях у край розчарувань.

Ми всі, неначе бранці плину часу,
З надією мчимо у світле майбуття:
Хтось сходить на узбіччя ще дочасу,
А хтось крізь терни йде вперед усе життя!

* * *

Бує весна білорунним цвітінням,
Лле сонячні промені стріл золотих,
І радісно небо всміхається синє,
Привітливий день дарить серцю утіх.

Розкішна весна мчить невпинно над світом
П'янливим цвітінням вишневих садів,
Навкруг життєдайну лле радість пресвітлу,
І творить у серці віршований спів.

Вишневих садів чарівні заметілі
Щороку рвуть серце і душу навіл,
Дарують спрагливі життєвості крила,
Наповнені щедрістю сонячних сил!

* * *

Весна і любов –
це душі стан і тіла,
Що повні флюїдами
плоті природи
Бажання і думку
зухвало й схмеліло,
Мов полум'я буйне
в серцях спраглих зводить, –
До злету готує
закохані крила!

* * *

Весною, у травні, жовтаві кульбаби,
Немов діти сонця луг скрасили радо.
Сміються жовтавими личками ніжно
Бува кілька днів, а бува кілька тижнів,

Щоб згодом пухнастими кульками стати
І ввись парасольками вільно злітати
Довіривши долю безпутному вітру,
Який рознесе їх бездушно по світу.

Моя же любов, що скупалась у травні
В кульбабових росах, цілющих і славних,
Повік буде жити в душі й серця нотах,
Бо є животрепетним долі пілотом!

1986 р.

* * *

Весняний день несе п'янку утіху,
Загострює любові почуття.
Весною від любові “їде стріха”,
Частішає умить серцебиття.

Весна є вірна посестра любові,
Найперша з перших, чиста і ясна:
Шануйте і цінують почуття казкові,
Які дарує трепетна весна.

Любов – це чисті почуття безкраї,
Любов – це вічний паросток життя.
Щасливий той, хто гаряче кохає
Душею й серцем, мов мале дитя.

Весняний день несе п'янку утіху,
Загострює любові почуття:
Любов – це не сп'яніла плоті “стріха”,
Це самозречення на все життя!

* * *

Весь світ не збагнути! А хочеться,
Хоча він крізь днів каземат
Сатрапом до ніг моїх котиться –
І губи від болю тремтять.

Нікому весь світ осягнути.
Його не осяг і сам Бог!
Не може він й досі збагнути
Адама і Єви тривоги...

2002 р.

* * *

Вже лист осінній танго за вікном
Танцює від поривів вітру,
Кружляє перед зимнім довгим сном
У парі з вітром “па” нехитрі.

Я теж танцюю подумки із ним,
Купаю у печалях душу.
Але щоразу духом веснянім
Долаю осені калюжі...

1987 р.

* * *

Вже зима наступає на осінь,
Та не снігом, а хмурі шле дні,
Що стають коротенькими зовсім:
І сумні пише серце пісні.

Але раптом густі сніговії
Білизною все вкриють навкіл
І розгонять сумні безнадії,
Додадуть серцю мрійливих сил.

Зовсім скоро Новий рік наступить,
Нагадає дитячі роки,
І сумне з душі й серця відступить, –
Знов напишуться світлі рядки!

Вже не вперше світанок
в отавах стрічаєм,
Із яких вже ось-ось наскладають стогів,
Та завжді, наче вперше,
вуста Твої манять,
Звуть в солодке сп'яніння любовних вогнів.

Вже не вперше стоги
нашу тайну ховають,
В ароматах купають кохання мотив,
Та завжді, наче вперше,
вуста Твої манять,
Лиш, чомусь, в мить зізнання святих бракне слів.

Вже не вперше, кохана,
Тобою сп'янілий,
Надпиваю любові солодкий нектар,
Та завжди, наче вперше,
вуста Твої манять
І запалюють в серці любовний пожеар.

Вже ранок сонячний сміється,
В віконце радо заглядає.
Мені ж крізь гарний сон здається,
Що це Твій усміх так сіяє.

І я лечу на крилах щастя,
До Тебе руки простягаю:
Сон кольоровий, мов причастя, –
О, як Тебе же не хватає...

* * *

Відбігли громи, гроза відлетіла,
Сполохана тиша навколо лежить,
Повітря від спеки очистила злива,
І серце, мов жайвір у небі, тремтить.

Від подихів чистих п'яного озону,
Що рій блискавиць в час грози накресав,
Усмінене сонце з'явилося знову,
Осанну життю хор птаїнок заспівав!

* * *

В кольорових купаюся снах,
Запливаю у море бажань:
Спіє усміх на спраглих вустах
Від солодких, мов сон, цілувань,

Що дарує Твоїх вуст вогонь
В довгожданий момент зустрічань,
Лиш очей неймовірна бездонь
Суму шле у моменти прощань.

Але краще, ніж снів кольори
Справжні дотики музики тіл
І живі поцілунки Твої,
Що дарують божественних сил.

В КУПЕ

Якби очі могли розмовляти,
То була би це сповідь душі,
І печаль, в уст лещатах зажата,
Розлила сумовиті дощі.

Так хотілось почути цю сповідь
Із очей, що навпроти були,
Що ховали в собі відчай-повінь
І спокуси вогненні вали.

Попри все прочитав я багато
В тих очах, що навпроти були,
Що крізь хвиль сумовитих загату
Сповідь серця мовчазно вели.

* * *

Влюбляюся, наче уперше,
В Твій погляд грайливий і сміх,
Які до нових ведуть звершень
Щодення спрагливих доріг.

Співають душі й серця ноти
Від думки, що Ти в мене є,
І зустрічей сонячна цнота
Віршує зізнання кольє.

* * *

В мить, як Ти у п'янкуму кохання безмежжі
Мені вся до клітиночки, вся геть, належиш,
То для мене увесь світ нічого не значить,
Бо горю я у ватрі кохання гарячій.

Коли ми пливемо на взаємності хвилях,
То злиття наших душ творить спраглі вітрила,
Що несуть нас по морю безмежного щастя
На вершину бажань, до кохання причастя.

Коли нас невблаганна розлука цілує,
Шлю у віршах Тобі із признань алілуя.
Розчиняю у них відчайдушну самотність
І душі й серця люблячий, сонячний простір.

* * *

Вогню любовного стихія
То гріє серце, а то жалить,
То радісні дарує мрії,
А то в розлуках шле печалі.

Та цей вогонь розлук пекельний
Душа і серце переборє,
Якщо любові суть священну
Нестимеш кожду мить прозоро!

* * *

В нас від народження відкриті душі й голі,
Та спраглий час їх одягає в одіж долі,
Що скроєна із лицемірності і зваби,
Яку зшиваємо нитками зла і зради.

Тож одягаймо душі в одіж честі й правди,
Щоб чистою ходила наша совість завжди.
Завжди крокуймо з гордістю життя стежками,
Творімо світ навкруг себе добра ділами!

* * *

В нічку місячну, в нічку зоряну,
Поспілкуємось душ соборами,
Поспілкуємось поцілунками
Під зір мрійними візерунками.

Нагадаємо і наміємо
Щастя світлого, зло відсіємо:
Нехай котиться, не вертається,
Бо любов зі злом не вінчається.

В нічку місячну, в нічку зоряну,
Спраготою тіл танець створимо
Про єднання душ і сердець вогонь,
Що в кохання нас захватив полон.

1979 р.

* * *

Голубіє небо голубим огнівом,
Голубі пожежі голубих небес
Обгортають серце фантастичним дивом,
Обгортає душу з теплих зір компрес.

Голубіють очі, наче незабудки,
Голубливий усміх із очей-зірок
В серці визиває всетворящий стукіт,
Що до поцілунків творить перший крок.

Голубіють ріки розлучань туманом,
Голубі тумани стріч і розставань
То голублять серце, а то хижо ранять
Подихом надії чи переживань...

* * *

Горить пурпурових небес видноколо,
Яке захід сонця умить запалив,
І спраглий пожар постає перед зором
Одним із небесних хвилюючих див.

Палає вечірніх небес видноколо
Рум'яно-червоним, яскравим вогнем,
Та скоро пожар цей за обрієм кволо
Загасне і тихо засне без проблем...

* * *

Господи, Господи, поруч будь зі мною
В радощах і в горі, в щасті і біді,
Гордо і натхненно в серці із тобою
По життя дорозі йду вперед завжди.

Господи, Господи, вчителю і друже,
Мудрий мій наставнику на стежках життя,
Спрагле моє серце честі й правді служить,
Щиросердим сонцем сяє над буттям.

Господи, Господи, живодайна пісне,
Свято в сірих буднях, сонце крізь дощі,
Подих твій пречистий духом благовісним
Мить наснаги сіє в серці і душі.

1995 р.

* * *

Гримлять громи життєвих гроз,
Кусають зло і жалять,
Але зростає віршів стос,
Що з серця йдуть скрижалей.

Колись і їхній прийде час
На світ з'явитись вільний,
І станцювати серця вальс
У сонячних обіймах!

* * *

Гріхопадіння чисте вгору
Чарівність весняна дарує,
Поезії у серці творить,
Життю співає алілуя.

І мчу я романтичним птахом
Крізь днів дощі до сонця виру,
І туги уникаю плахи,
Бо веснами я є щасливий.

Гріхопадіння чисте вгору
Твій усміх сонячний дарує
І музику любові творить
У серці, що вогнем вирує.

І мчу я вогнекрилим птахом
У лоно зустрічей спрагливих,
Тріпоче серце щастя стягом,
Бо над всіма Ти є красива!

* * *

Гріють серце і душу
Твоє фото й листи,
Подих їх в часу стужах
Помагає іти

Уперед неухильно
Крізь морози й дощі,
Бо тоді я лиш сильний,
Як живеш Ти в душі!

* * *

Душа дитини – вікна без фіранок,
Душа дитини – чисте джерело,
Душа дитини – сонячний світанок,
Душа дитини – в рай земний крило.

Плекаймо в душах помисли високі
З колиски і до скону – все життя.
Щомиті йдімо честі й правди кроком,
Відкрито й щиро, мов мале дитя.

Душа дитини – вікна без фіранок,
Усе життя в душі плекаймо ранок!

1994 р.

* * *

Душа жагливо на світанні
Впиває подихи природи,
Що росами дзвенять ізрання
Під спів пташиних хороводів.

І так їй хороше і чисто
Родіни сонця зустрічати,
І настрої сонячний, врочистий
В рядочки віршів укладати!

1978 р.

* * *

Душа жагою і любов'ю
Від доторку Твого тремтіла,
І стрімко гарячила кров'ю
В клітинці кожній серця й тіла,

Які вогню надпить бажали
Твої чарівної ватри,
Що вогнетрепетно палала
У кожнім русі й жесті звабно.

...Сполохано лилось огниво
Із пересохлих губ невинних,
Що віддавалися жадливо
Медами з присмаком полинним.

* * *

Душі і серця білий парус
Шукає чистого повітря,
Щоб на любові переправу
Примчати сонцесяйно світлим.

Скупатися в Твоїм тремтінні
І в диханні, що огортає
Солодким подихом хотіння,
Душі і серця пульс бажає...

* * *

Душа молода, білокрила,
Злітає до сонця крізь тінь.
Її вільнолюбні вітрила
Спішать у небес широчінь.

За нею спішить спрагле тіло
Крізь призму нічних сновидінь,
І пульсом кохання схмелілим
Пірнає в щодення глибінь.

Душі вічно-юні пориви
І тіла струнка гарячінь
Крізь часу морози і зливи
У сонячну мчать височінь!

1994 р.

* * *

Душа, що любить Волі крила,
Застряла в зустрічань полоні,
І навстіж пестоцям відкрилась,
Скупавшись в любовців долонях.

Та ось злетіти ввись хотіла,
Але любов, немов диявол,
Ці крила міцно приземлила
І мовила: “Я не забава...”.

Душа, що Волі любить крила,
Скупавшись в любовців долонях,
Зненацька з ними поріднилась
І залишилась в їх полоні...

* * *

Дякую всім, хто стріляв ядом в спину
Цілячись підло у кожний мій крок,
Дякую всім, хто вбивав цвяхи в тіло
Чистих і ніжних сердечних думок.

Бо завдяки вам я йшов безупинно
Крізь зло і біди до честі зірок,
Бо завдяки вам не став озвірілим, –
Не закрив душу на злості замок.

Дякую всім, і порядним і підлим,
Бо із вас кожен мене навчав,
Бо завдяки вам я долі став гідним,
І всім добра та здоров'я бажав.

2007 р.

* * *

Дякуючи веснам, що цвітуть блаженно,
Я на цьому світі жадібно живу,
І в рядочки віршів з юності натхненно
Цій красі признання трепетно несу.

Дякуючи долі, що звела з Тобою,
Я на цьому світі дихаю й живу,
І в рядочки віршів нарівні з весною
Трепетні зізнання і Тобі несу.

Дякуючи часу, що мене леліє,
Я на цьому світі злу назло живу,
І купаюсь щиро в сонячних надіях,
Що зізнань куплети згодом оживуть!

1998 р.

* * *

Життя продовжується, друже,
Зжени печаль, хай дух не тужить,
Бо дух, він для того і дух,
Щоб не упасти до калюж,

Яких наплачуть вмить очиці.
Поглянь, ось сонце в небі світить,
І поруч дзвінко хтось сміється,
І сміх той, наче пісня, ллється.

Повстань проти сльози-печалі,
Бо той живий, хто долю славить!

14 січня 2014 р.

* * *

Життя архів громадиться у стосах віршів,
Які безладно у шухлядах поки сплять
Нікими свідками звитяг і буднів грішних
З надією, що згодом вільно ввись злетять.

Миттевості життя в рядочки віршів вліти
Зі спраглим присмаком то щастя, то журби
Й гарячим потом серця і душі політи
На перехрестях неспокоїної доби.

В цих віршах не присутня жодна крапля
гриму:
В них калатання серця і душі,
Що спрагу до життя несуть непобориму,
Бо Дух і Воля – то життя святий рушій!

1997 р.

* * *

Заманила умить, заманила,
В глибину очей лагідних, милих,
Волелюбні душі й серця крила
В невгамовній любові втопила.

Затягнула у вир зустрічання,
Замінила собою весь всесвіт,
Нанівець звела серця вагання,
Відігнала днів тугу у безвість.

І біжу все життя я до Тебе,
Розбиваю душі й серця крила,
І злітаю в снах трепетних в небо
До очей, що навік полонили.

* * *

Зарясніли сади білим цвітом,
Личка квітів сміються відкрито.
Дарять спомин на крилах любові
У рядочки віршованим словом.

Кожна квітка – це спогад про Тебе,
Про стрічання під зоряним небом.
В кожній квітці Твоє личко бачу,
Розмовляю з Тобою неначе.

Біла повинь весняного квіту –
Це любові правічної діти,
Що мене обвінчала з Тобою
Благодатною диво-Весною!

* * *

Зачаклували серце квіти,
Їх личка сонцесяйно світять.

Веду розмову ніжну з ними,
Шукаю образ Твій незримий.

І заплітаю в чисті рими
Мазочками душі без гриму.

Бо Ти і квіти – сонця діти,
Я вами все життя зігрітий!

* * *

Заполонили Твої очі,
Неначе трепетні зірки,
Що шепотять щось серед ночі
В руслі Чумацької ріки.

Заполонили, й не помітив,
Як закохався в їх вогонь.
І вже лише їх вогник світить,
Щоніч ведучи в вир безсонь.

Заполонили, вкрали спокій,
Та їм завдячую за це,
Що ось уже багато років
П'ю, не нап'юся сон оцей...

Збідніли наші душі і серця,
Отруєні сучасним інтернетом,
Зник з них момент очікувань листа,
Що викликав колись сердечний трепет.

Живих побачень світлу суєту
Звів майже нанівець зв'язок мобільний,
Тож, наче справжню часу сатану,
Зростив світ віртуальний, божевільний.

Живімо повсякчасно в доброті,
Не забуваймо рідних батька й матір:
Стрічаймося в реальному житті,
Щоб з ними наяву поспілкуватись!

2012 р.

Знов сонце вогніenne купає у спеці
Липневої днини усе навкруги.
Так гаряче тілу від сонячних спецій,
Тож м'януть до себе озер береги.

Поїдем на озеро, Білим що зветься,
І кинемось в ніжні обійми води:
Диявольська спека за хвилику минеться, —
Вода ж бо так лагідно нас холодить.

Ой, сонечко миле, до нас будь ласкавим,
Пести поцілунками ніжно завжди,
І ми тобі теж нести будемо славу,
Таку ж, як пестливим обіймам води!

* * *

З глибині серця сузір'ям літер,
Крізь радощів і смутку вітер,
Слова любові карбую в строфи,
Крізь подих часу від зла присохлий.

Крізь час гарячий і швидкоплинний
Шукаю спрагло життя надію
Благословенну, незламно-чисту,
Зблукалу в долі шляхах тернистих.

Шукаю спрагло *Добра* надію,
Яку украли злі лицедії,
Що топчуть ніжність зле і пихато, –
Душею й серцем підсліпуваті...

Добра і Честі надію світлу
Шукають серця надніжні квіти!

* * *

З далекої юності і аж донині
Юнацький провідать спішу сад і луг,
Де квіточка кожна до мене невинно
Сміється і плаче, немов давній друг.

Де роси блищать, як колись, на світанні,
Де цвіт сонцем квітне в травневім саду,
Спішу, щоб скупатись в п'янкях сподіваннях,
Що знову Тебе серед квітів знайду...

* * *

З золотої лійки сонця
Золоті дощі ідуть,
І на шибочках віконця
Диво-квітами цвітуть.

Це світанок пробудився
Із золоченим лицем:
Сон лихий, що в ніч наснився,
Змиє сонячним дощем.

Сонце золотом сміється,
Сонцебризний день росте:
В ранок ось такий, здається,
Що світ золотом цвіте!

1978 р.

* * *

Знадлівий погляд очей бездонних
Спрагливо манить до губ тремтливих,
Що ллють усмішку вишневим гроном
Водночас сміло і полохливо.

Втопився б кожен в очах цих синіх,
І спив би соку із губ тремтливих,
Але злетіти на їх вершину
Не всякий має достойні крила...

* * *

Золотом розсипались кульбаби,
Мов земні маленькі діти сонця,
Шлють усмішки перехожим радо,
Теплоту несуть в очей віконця.

Зупинись і порадій із ними
Чистій і святій, мов Бог, природі:
Все життя поступками своїми
Бережи її священну вроду!

1980 р.

* * *

Зорекрилий зореліт
Нас замріяно несе
В лоно зоряних небес
У любові дивосвіт.

Б'ються трепетно серця,
І медів жага густа,
Що розлита на устах
В поцілунках тане вся.

Неповторність весняна,
Феєрверки почуттів,
Мед із запахом вогнів –
Це все Ти, любов моя!

* * *

Зоріє синь небес у тишині нічній,
Підморгує вінком зірок із висоти,
Купає рій думок у морі чистих мрій
Росинками любові, світла й доброти.

На струнах серця пишуться зізнань листи,
Наповнені печаллю і вогнем розлук,
Щоб згодом віршами любові прорости,
В яких звучатиме чуттів сердечних стук.

Живих побачень незабутній зорепад
Ношу у серці і душі, мов талісман,
Який плекає із віршованих слів сад,
Що квітне сонцем крізь життєвості туман.

* * *

Зранечку-рано по росах сріблястих
Ніженьки босі стежину прядуть
В юність далеку і в зустрічей ласку,
Що в майбуття осявала нам путь.

Роси водночас цілують і жалять
Ноги відвиклі від росяних трав,
Спогадів рій серце зболене крає
Вогнищем світлих любовних заграв...

* * *

Із книги літ безмежжя́ віршів
Душа і серце начитались.
Буття і сні в них побратались,
Щоб згодом, заново розцвівши,
Ці сні земних доріг сягали

Плодами світлого кохання
І гіркоти розлук нестерпних,
Злим часом боляче роздертих.
На сторінках літ покаянням
Лежить біль серця розпростертий.

Лежить зі спогадом тремтливим
У кожній літері і слові
Гарячим подихом любові
То сонячним, а то тужливим
Спізнілої, мов сон, розмови...

1995 р.

* * *

Ізранку дотик вуст гарячих
Не вистигне за цілий день,
Надасть в усіх ділах удачі,
Коли є двох сердець тандем.

Здійснять всі мрії-сподівання,
Пройшовши сонмище вогнів,
І збережуть мотив кохання
Серця, які долають гнів!

* * *

Із Твоїх вуст росу,
що коханням налита,
П'ю жагливо й тремчу,
наче бджілка на квітах.
Розливається кров
огнекрило по тілу,
І співає любов
дивну пісню тремтливу.
Розбуялий вогонь
душу й серце проймає
І жагу наших тіл
у багатті купає.
Ввись безтямно летять
спраглих любощів хвилі
І у небі тремтять,
наче зорі щасливі.

* * *

Ллюзорність стосунків,
Наче всесвіту простір:
То купає в цілунках,
А то в серце шле постріл

Розставаннями злими
І мовчанням холодним,
То шле радісні рими,
Дарить зустріч сьогодні!

* * *

Квітнуть півонії кольором крові,
Пишною квітнуть красою любові.
Квітнуть у серці багряно-вогненно,
Спогадів низку дарують для мене.

Пахнуть півонії щастя рососою,
Серцю й душі несуть келих спокою.
Вдаль відганяють жалі і тривоги,
Що нашептали розлучень дороги.

П'ю аромати півоній розквітлих,
Личка цілую їх сонячно-світлі,
І розмовляю, неначе з Тобою,
З тою, що в серці квітує весною!

1980 р.

* * *

Квітне сонячний ранок
Золотисто і гарно,
Шле пташиних співанок
Мелодійних, безхмарних.

Перехоплюють подих
Свіжі дня аромати –
Бережімо природу
І шануймо брата!

1986 р.

Коли дощі затягнуть очі неба,
І душу й серце омиває згадок сум,
Стократ в Тобі з'являється потреба, –
Йду я в задумі по калюжах наобум.

Та попри сіру негостинність неба
Я не зрікаюсь сонцесяйних чистих мрій,
І кожна мить спішу у снах до Тебе,
До зустрічі, крізь злий розлуки буревій.

Бо навіть уявить собі боюся,
Що вже ніколи не зустріну я Тебе.
Скажи, що теж Тобі щоночі снюся,
Що нас кохання попри дощ розлук зведе!

КОЖНОМУ

Дня сонячного я бажаю тобі,
І радості, й світла на серці й душі,
Сьогодні і завтра, щодня і завжди,
І бігання в снах по росі споришів.

Любові і щастя бажаю тобі,
І серця тремтіння з земної краси,
Повік не купатись в жалю і журбі,
І вічно в душі нести подих Весни!

* * *

Коли душа болить углиб
Від усього, що є навколо,
То це важкий для неї хліб
Замішаний на поті й крові.

Не всім цей хліб є до смаку,
Не кожен піт і кров напружить
Щоб з честю по життя шляху
Душею йти, що світлу служить.

Лиш світла й сонячна душа
Не здасть честь й совість за гроша!

1993 р.

* * *

Коли дме вітер невгамовний
І безпросвітні йдуть дощі,
То сум глибокий, невимовний,
Блукає в серці і душі,

Які чекають безупинно
Просторих, сонцесяйних днів,
Щоб хор птахів співав гостинно
І душу, й серце ніжно грів!

* * *

Коли йде тихоплинний дощ
І пестить все навкруг цнотливо,
Ти зупинись в цю мить, помовч,
Хоч на душі, можливо, й злива.

Коли ж глядиш ти крізь вікно
На дощ, що пестить поцілунком
Прозоре й мовчазливе скло –
Хай змиють сум ці візерунки.

Порозмовляй на сам з дощем
Про наболіле і пекуче,
Нехай притушить болю щем,
Що вогнелико серце мучить.

Коли йде тихоплинний дощ,
А на душі і серці спека,
Все розкажи йому – не змовч,
Хай сум з дощем втече далеко...

* * *

Коли лоскоче сонце вії
Після холодного дощу,
Віддайся на поруки мріям,
Надпий пульс сонця досхочу!

* * *

Коли постук серця і спрага душі
Не ходять на відчаю вічній межі,
А вперто долають незгод віражі
Й боронять грудьми доброти рубежі,

То завжди знайдуться і дяді, і тьоті,
Які неодмінно “їх візьмуть в роботу” ,
Скупають східно в холодному поті
Шматочок добра, що цих серць є оплотом...

* * *

Коли себе щоденно твориш,
Тобі завжди надати поміч
Бог всеосяжну має силу,
Якщо у Нього щиро віриш.

Усі ми є дитятка божі,
І кожен з нас для Бога гожий,
Лиш це не кожен з нас цінує,
Не всяк шле Богу алілуя...

* * *

Коли юрба тебе несе,
як хвилями ріка, –
То в очі проситься обман,
що доля всім одна.
Та раптом виштовхне убік, –
але потрібно йти,
І розумієш в цей момент:
які ми різні всі!

* * *

Кохання без плям не буває,
Вони ж бо на сонці є навіть,
Яке є сама досконалість,
Проте – і воно плями має.

В єднанні душ наших я спію
Навіки залюблений в Тебе,
В бездонних очей Твоїх небо, –
Тобою, кохана, я мрію.

Люблю Тебе, ніжну і дику,
Що вабить вогнями омани
Мого серця з'ятрені рани
В кохання безмежного ріку.

* * *

Красуне моя, до безумства вогінна,
Невже ось так підеш від мене в цю ніч,
Залишиш печалей сувій незліченних
І вкрадеш надію на сонячність стріч?!

Невже лишиш в серці тривожні удари
І темну вуаль неясних протиріч,
Щоб знов катувати безсоння пожаром
Мою розхвильовану душу щоніч.

Любове моя, сонцесяйна лілеє,
Із присмаком спраглим життя і весни,
Лишайся повік на кохання аляях,
І втечу в ніч темну, прошу, зупини...

* * *

Крізь синє віконце очей, наче небо,
Душею і серцем спішу я до Тебе,
І весь розчиняюсь у вирі кохання,
Неначе на квітах роса на світанні.

А Ти – неозора, солодка й солонка,
Вся млієш невинно в любові долонях,
Гойдаєшся хвилями, начебто море,
То легкодоступна, то гордо-сувора.

О, як я люблю наших зустрічей ноти
У вирі шаленої зваби-спекоти,
Що грають на струнах бажань вогнедишних
Мелодію щастя солодку, безгрішну...

* * *

Крила сонячні любові
Стужі і дощі поборюють.
Крила світлих душ і чистих
Подолають шлях тернистий.

В небі сонце засвітило –
Це любові квітнуть крила.
Там любов – де два крила,
Де одне – там дощ, імла...

Летять вдаль ро́ки за роками,
Несуть в осінь долю мою,
Та весен завітчані гами
Дарують наснагу свою.

І я молодію неначе
В обіймах п'янкої весни,
Душею схвильовано плачу
Від трепету диво-краси.

На зустріч спішу із Тобою,
На крилах неначе лечу,
Цілунків напитися вволю,
Як в юність колись досхочу.

Тебе, найчарівнішу в світі,
Мов вперше любитиму знов,
Бо Ти – моє перше кохання,
Бо Ти – моя перша любов!

Летять відчайдушних дум крила
На хвилях любові і мрій
У світле і чисте минуле,
Де образ залишився Твій.

Летять до п'янкх поцілунків
На крилах незгасних надій
В схмелілих стрічань візерунки,
Де образ залишився Твій...

* * *

Летять, мов голубки, роки наді мною,
Несуть білий іній на скроні мої,
А я в снах і досі стрічаюсь з Тобою,
Купаюсь в цілунках солодких Твоїх.

Журавонько рідна, тремтлива і чиста,
Святе, живодайне джерельце моє,
Душі недоспівана, трепетна пісне,
Спасибі, що в серці моєму Ти є.

Летять, наче чайки, шемкою журбою
Стрічань і розлук недопиті меди,
А я в снах і досі стрічаюсь з Тобою,
Бо в серці лишились любові сліди.

Журавонько рідна, тремтлива і чиста,
Святе, живодайне джерельце моє,
Моя недоспівана, трепетна пісне,
Спасибі, що в серці моєму Ти є.

* * *

Липневі далі синьоокі
І липи аромат глибокий
Зовуть п'янливо у минуле
На пам'яті спрагливих струнах.

На пам'яті спрагливих струнах
Квітучих лип медовий трунок
То світлим спогадом співає,
А то журбою серце крає...

* * *

Листя осіннього вóрохи
Килимом землю встелили.
Килим цей коштує дорого:
Стогнуть дерев голі жили.

Осені подихи зжурені
Плачуть нудними дощами,
Настрій у сумність занурюють,
Зрівнюють дні із ночами.

Та цю похмурість безрадісну
Скоро снігів цнота вкриє,
Стрінемо рік Новий радісно, –
Серце весною замріє!

* * *

Листи від Тебе – до життя вітрила
Із подихом наснаги та журби,
Які Ти в кожному слові залишила –
Слізьми скропивши ці святі скарби.

Листи від Тебе в мить жури цілую,
І наче розмовляю наяву:
Пробач мені, що до сих пір сумую,
Та завдяки Твоїм листам живу.

Листи від Тебе – то життєві крила,
То шлях до віршів у момент жури,
То трепет серця і душі стокрилий
Крізь долі буйні грози і дощі.

* * *

Лице цілує вишень квіт в саду,
А я іду збентежений, іду.
Чи то на щастя, а чи на біду
Зустрів Тебе і гину на ходу.

Ті вишні й сад нагадують Тебе,
І серце в безвість в самотині йде:
Усе в рубцях, хоч геть ще молоде,
Іде кудись, не зна, де й упаде.

Сміється в небі сонце золоте,
Той квіт цілує, б'є мене в лице,
То пестить, то нагайкою січе:
Ті вишні так нагадують Тебе...

1988 р.

* * *

Лише на крилах вірності священних
Любов злетить до щастя піднебесь,
І крізь вогні випробувань численних
Два серця поєднуються в одне.

Лише на честі і довіри крилах
Любов злетить до щастя піднебесь,
І всеосяжного кохання сила
Два серця назавжди зіллє в одне!

* * *

Лиш Ти одна,
лиш Ти одна
на світі цім,
На всі віки,
на всі віки
в житті моїм,
Любов'ю мчиш,
любов'ю мчиш
і серце рвеш,
У розстанях,
у розстанях
несу цей хрест.
Лиш Ти одна,
лиш Ти одна
на світі цім,
На всі віки,
на всі віки
в житті моїм,
Мій вічний біль,
мій спраглий біль,
мій гріх земний,
Який несу,
який несу,
крізь днів терні.
Лиш Ти одна,
лиш Ти одна
на світі цім,
На всі віки,
на всі віки
в житті моїм,
Була колись,
була колись
і нині є,
Бо я не зміг,
бо я не зміг
1998 р. забудь Тебе...

* * *

Любов неприру́чена
 завжди смачніша,
 Солодка і дика,
 мов безміру тиша.
 Вогонь бо ж приручений
 в'яне, мов квітка,
 Чи гине, як птах
 у золоченій клітці.
 Любов і вогонь –
 дві стихії тотожні,
 На жаль, велич їх
 розуміє не кожний.
 Любов і Добро –
 рушії життя спрагли, –
 Хто любить, той жити
 Добра вогнем прагне.
 Любов неприручена
 житиме вічно,
 Як в полі чи в лузі
 п'янка дика квітка!

1995 р.

* * *

Любов осяйна і безмежна
 З країни юнацьких надій
 Єство душі й серця бентежить
 Росою ілюзій і мрій.

Немов оберіг живодайний
 Спрагливо веде по життю
 Душі й серця пульс живодайний
 На Честі й Добра висоту!

Любов сильніша за не́нависть,
Вона здолає всі незгоди,
І почуття навік прославить, –
Лиш не топчи її природи.

Її природа – це довіра
І двох сердець самовіддача,
Які долають мить зневіри
І буднів тугу і невдачі.

Любов – це стан душі і серця
У добровільному полоні
Думок і почуттів відвертих
На Вічності святих долонях.

Любов – це Всесвіту світильник
На серця і душі амвоні,
Це гордий раб і цар-невільник
У морі почуттів бездонних.

Любов – це Вічності мовчання,
Це найсправжнісінька хвороба,
Це двох сердець грім-калатання,
Що з розуму життя пульс зводить...

* * *

Любов – це подарунок з неба:
Ніколи пульсом цим не гребуй.
Вдягнися в ці чуття на́завжди,
Бо вищої немає правди.

Бо справжньої любові крила –
Це – чесність, щирість і довіра,
Це сонце почуттів гарячих,
Що не схолонуть крізь невдачі.

Любов – це Божа нагорода,
В твоїх руках її погода.
Цінуй скарб найдорожчий в світі,
Бо за його лиш ти в одвіті!

* * *

Мене не цікавить,
 Чи квітнуть на Марсі
 десь яблуні,
Бо я живу тут весь
 земним смаком вуст Твоїх
 жадібних,
Які полонили
 моє серце й душу
 цілунками
Під місяця сяйвом
 і зір золотих
 візерунками!

Мені б ще сотню літ прожити
В любові дивній стороні,
Щоби спрагливо пити й пити
Твоїх очей святі вогні.

Мені б себе не розгубити
В несправедливостях доби,
Щоб сонцем праведним світити
Крізь хмари кривди і злоби.

Мені б ще написати куплетів
Любові сповнених вогню,
Щоб квіт Добра крізь зла замети
Зборов бездушності стерню.

Мені б хоч трішки ще пожити
В обіймах весен і роси,
Щоб серця і душі софіти
Осяjali життя красу.

Мені Тобою кожна квітка пахне,
І усміхається, неначе Ти.
Повік моє кохання не погасне,
Щоб я зумів до Тебе дорости.

Щоб я устиг всі радощі й печалі
В рядочки віршів щиро донести,
Щоб сонцесяйних зустрічей причали
Змогли колись і інших прихистить.

* * *

Ми всі без Бога лиш юрба,
Яка життя не розуміє,
Яка з покірністю раба
Торує шлях до безнадії.

Хто з Богом в серці, той живе
В Любові, Вірі і Надії,
Той на човні Добра пливе,
Той зла повік не заподіє.

У вчинках наших і ділах
Росте любов до Бога,
Тому не лише в почуттях
Шукаймо путь до Нього!

* * *

Милуюсь ранком злотокосим,
Що сонцю очі відкриває,
І посміхнутись серце просить
Новому дню, що оживає.

І день новий, що оживає
Так сонячно і злотокосо,
Нас птахоспівами вітає
Натхненно, щиро й стоголосо!

* * *

Мікрокосмос мого світу
на арені Всесвіту
Веснами завжди зігрітий, –
крізь гніт зим воскреслими.
Мій Чумацький Шлях кохання
вічність пеленала
В пелюстиночки бажання,
що Тебе чекали.

Мікрокосмос Твого серця
і очей безмежжя –
Це кохання спрагли герці
і життя пожежа.
Я на цьому білім світі
без Тебе – піщинка,
Та коли Ти поруч світиш,
мчу життям я стрімко!

* * *

Мільйони слів на серця крилах
Із весен усміхом щасливим
Рядкам віршованим я ввірив –
Це все для Тебе, моя мила.

Це Ти у серці пісню твориш,
Твої це очі, наче зорі,
Мене на цім тримають світі, –
Люблю Тебе я, моя Квітко!

* * *

Мойй самотності печальній
Давно веде біль серця лік,
Та попри ці болючі рани
З грудей не викидаю крик.

Хіба що на листів скрижалі,
Коли погрузне настрої в сум,
У вірш вихлюпую шмат жалю,
Не виставляючи на глум.

Нехай ще поки спочивають
Ці вірші, сповнені жури,
І часу хай свого чекають,
Як весен дух ждуть журавлі.

Я вірші ці душею й серцем
На самотині голублю,
І випущу на світ ці герці,
Якщо життя не розлюблю...

1995 р.

* * *

Моїх зізнань пречисті ноти,
Що йдуть із серця і душі –
Дорожчі злота і банкнотів,
Що сіють щастя міражі...

* * *

Щодо скандальних законів ВР України

Молитвою Віри сердець і душ наших
Спаси і помилуй, святий Боже, нас,
Здоров'я дай тілу і духу-наснаги
У цей всепродажний і зганьблений час.

Покрий нас любов'ю, гріхи вибач наші,
Дай шанс всім заблудлим до Тебе прийти,
Тебе осягнути і з Вірою завше
Любов і Надію у серці нести.

Помилуй нас, Боже, владико преславний,
Учинки безбожні і грішні прости,
Спаси від негідних діянь і безславних,
Чимшвидше Добру дай над злом прорости!

16 січня 2014 р.

* * *

Моралі ноша негідська
Для безсоромних і гордливих,
Дух честі й правди неухильний
Вони затоптують зрадливо.

По ніжності зелу пихато
Вони йдуть чобітьми безчестя, –
Для них справжнісіньким є святом
Брехні й продажності нашестя.

* * *

Моя любове перша, рання,
Пробач, що ти є не остання,
Що іншої цілую губи,
Які ведуть мене до згуби
Крізь часу сум і заметіль,
Даруючи щемливий біль.
Пробач, що вже її долоні
Ведуть в солодкий сад агоній,
Даруючи вуста і перса,
Пробач, що вже вона є перша...
Моя любове перша, рання,
Пробач за самопоїдання
Душі і серця пелюстинок
Крізь призму власного сумління.

* * *

Надії-мрії, снів колиска,
Шал стріч і спогадань вуаль:
Ти так далеко десь, так близько –
Вогонь у серці і печаль...

Сучасне спрагле і минуле
Сплітається в один кінець:
Даремно все не проминуло, –
Звучить у віршах бій сердець...

* * *

На партитурі Вічності
Душі і серця ноти
Крізь болі часу й відчаї
Коханню пишуть оду.

В бездонних чашах Всесвіту
Любові спрагли м'іти
Ведуть з минулим бесіду,
Майбутністю зігріті.

Збентеженою пам'яттю
Співають дивну пісню,
Якій на часу паперті
Тривожно і затісно.

Крізь свят і буднів дотики
На почуттів лампадці
Букет з вербових котиків
Несуть Тобі на згадку...

1993 р.

* * *

Наперекір життєвим негараздам
Душі і серця чисте джерело
Усім привітно промовляє: "Здрастуй",
Плекає ніжності й добра зело.

Летить увись крізь спеку і морози
На крилах розхвильованих надій,
Долає злі вітри і буднів грози,
Які "дарує" долі буревій...

* * *

На перехрестях втомлених віків
Блукає злом розбещена доба,
Співає поминальний переспів,
І хижо Ніжності й Добра світ обійма.

Змільчав душею люд на тлі віків,
За гріш здає святі Добро і Честь.
Найлиховісніший з'явився звір, –
Двоногий, – на безчесті перехресть.

На перехрестя серця і душі
Лягає біль за майбуття епох.
Людино, до кінця не збайдужій,
Покайся, і тобі pomoже Бог!

2011 р.

* * *

На сторінках літ відгорілих
Лежать автографи зізнань
Тобі, кохана, сонцеспілій
І трепетливій, наче лань.

В цих розчерках тепло і смуток
Терпких розлук і зустрічань,
Утрат і знахідок набуток,
І біль нездійснених дерзань.

Наснагу п'ю із келиха любові
І, зап'янілий, віршами живу,
До Тебе мчу зізнання ніжним словом
У феєричних снах і наяву.

Ці вірші – це кохання щирі діти,
Що на листках незнамими ще сплять,
Без права поки що увись злетіти,
Щоб на поталу недругам не здать.

Ці вірші – це листи зізнань від Тебе,
Це хвилювання серця і душі,
Це спілкування щирого потреба
Любові сонцем крізь розлук дощі.

Ці вірші – це розмова із Тобою,
Це не відправлені Тобі листи,
Наповнені таємною журбою,
Яку нелегко так мені нести.

Прозріння п'ю із пам'яті криниці
І попри все вперед спрагливо йду,
Реалії життя і все, що сниться,
В рядки неупереджено кладу!

1991 р.

* * *

Не накопичуй зла в душі,
Бо множитися воно стократно.
Зі злом ніколи не дружи,
Бо для здоров'я це затратно.

Не йди ніколи злом на зло,
Бо цим його не перебореш.
Лиш серця і душі теплом
Протиотруту злу сотвориш.

Добром завсіді зустрічай
Пориви зла з вуст негостинних,
Або ж його не помічай –
Воно на сам невдовзі згине...

* * *

Незорих снів колиска
Колисає ніжно сни,
Наколисує намисто
Слів із присмаком весни.

В них і спокій, і тривога,
Залицянь п'янка хода,
І душі та серця спогад
Про омріяні вуста.

Про очиці з сяйвом сонця
В мить спрагливих зустрічань:
Знову ось наснився сон цей
В сонцесяйну свіжу рань...

* * *

Не смійся, пам'яте, будь ласка, наді мною,
 Не йди за мною згадкою-журбою,
 Бо перестану бути другом із тобою –
 Замкнусь в собі чи вибухну грозою.

Чому зі мною в жмурки, доле, граєш:
 У снах Її даруєш, – в яві ж викрадаєш?!
 А може, доле, наперед ти знаєш,
 Що серце й душу біль самотності чекає.

За що мене так змолоду караєш...

24.06.87 р.

* * *

Несподіваний дощ вальс танцює
 На паркеті свіженьких калюж:
 То притищує темп, то гарцює
 В пустотливому танці чимдуж.

Диригент-вітерець править балом
 Бульбашок, яких дощ народив,
 Які зникнуть за мить незабаром,
 Як одне з коротесеньких див.

Так і щастя святкові моменти
 То раптово у гості примчать,
 А то настрій незваним клієнтом
 Принесе в душу суму печать...

* * *

Обпалюю серце думками про Тебе,
Шукаю в солодкому запаху неба
Сліди зустрічань, що зірки осявали,
Коли у коханні ми спрагло зливались.

А нині лугами броджу в самотині,
Дивлюся в озер лугових очі сині
І бачу Твій погляд безмежно печальний,
Що пам'яті струни вогнем рве стожальним.

Буває, що в ніч не хватає повітря,
Як хмари ховають зірок ніжне світло,
Що нам осявали кохання стежини:
Тебе ж не хватає щомиті, щоднини...

Зірки, Ти і небо у серці моєму
Усе життя пишуть любові поему!

1994 р.

* * *

Обертається платівка удесяте,
Сіє звуки музики щемкі.
Плаче гірко серце, піснею розп'яте:
Сльози котяться з очей терпкі.

Про захмарене розлук журбою небо
Із платівки пісня мчить в жалю,
Знову болісно нагадує про Тебе
І про те, що й досі я люблю...

* * *

Ой, чому ж ти, душе, ꞑотайки сумуєш,
Ой, чому ж ти, серце, плачеш по ночах,
Ой, чому ж ти, часе, пам'яттю катуєш,
Ой, чому кигичеш чайкою у снах?!

Ой, чому же, доле, ти така зрадлива,
Ой, чому стежками-тернами ведеш,
Ой, чому додолу опускаєш крила,
Ой, чому у жалі по ночах зовеш?!

Ой, чому ж ти, світе, злий і безсердечний,
Ой, чому на ніжність чобітьми стаєш,
Ой, чому до щастя стримуєш вуздечку,
Ой, чому же совість за гріш продаєш...

Душе моя, душе, не сумуй, будь ласка,
Серце моє, серце, не ридай у снах,
Світе милий, світе, подаруй мить щастя,
Доле моя, доле, ввись злети, мов птах!

1995 р.

* * *

Освячена трунком святої любові
Лірично-вогняна душі веснострунність
У вірш поспішає схвильованим словом
І творить незгасної пам'яті руни.

* * *

Осіннє листя кружить танго смерті
Зірвавшись із дерев оголених дзвіниць.
Униз летить із пульсом напівмертвим,
На землю падає то ниць, то горілиць.

Отак і ми в життєвому загоні
Подібні часто є на листя із дерев:
Хтось ниць впаде у відчаю полоні,
Хтось гордо горілиць до сонячних джерел...

* * *

Ошаліло співають півні
На осонні досвітнього часу,
Піють сонцю осанну дивну,
Ніби звуть на ранкову терасу.

І розплющує сонце очі,
Лле проміння навкруг золотаве,
І пташині хори співочі
Дню новому виспівують славу.

А я в сон якраз погрузився
Дивний-дивний, неначе жар-птиця:
Поцілунок мені Твій снівся,
І очей Твоїх снились зірниці.

Ошаліло співали півні,
Золотаво сміялося сонце,
Я ж у мареннях плавав дивних,
Додивлявся схвильовано сон цей...

1981 р.

* * *

Ось знову розлука шепоче
Своє безутішне “прощай”,
Та вірити серце не хоче
У цю нерозважну печаль.

Мить зустрічі жде дні і ночі,
Печаль відганяє удаль,
Любовності пульсом тріпоче,
Немов самотній скрипаль.

Та сірі тумани розлуки
Малюють холодний одчай,
І скрипки поранені звуки
Співають нестерпне “прощай”.

Тумани, тумани, розвійтесь,
Хай зустрічі промінь ізнов
Розлуки нестерпної війни
В гарячу оберне любов.

* * *

Осягання світу і Тебе – рівноцінне,
Бо для мене Ти є світ увесь, світ безцінний!
Пізнаю Тебе щомиті я усе більше,
І душа, і серце все частіш пишуть вірші.
Пишуть вірші про Тебе і любов безмежну,
Що душі і серця джерело так бентежить!

* * *

Підтримуймо клімат своєї душі
Пречистим і сонячно світлим:
Хай заздрість і зло йому будуть чужі,
Хай править любов серця світом.

Хай помислів сонце прегарне, святе,
Освятить життя перехрестя,
Хай пульс доброти переможно росте
Над прірвою зла і безчестя.

1988 р.

* * *

Побачень подихи весіянні
І дотиків огонь тремтливий,
І хвилювання несказанні,
І спраглих поцілунків злива

У річці млосного бажання
Душі і серця плоть купають,
Де пульс лункій під зір мовчання
Шалено груди розриває

І, наче чудернацький вихор,
На вістрі любощів тремтячих
В полоні вогнедишних ігор
Танцює полум'ям гарячим.

* * *

Повір в себе, і все здолаєш,
Працюй грозі наперекір
І, наче зірка, засіяєш,
Бо лише труд веде до зір.

Працюй наперекір оскалу
Немилосердної доби,
Бо лиш трудом доб'єшся слави
І вдасться все звершить тобі!

* * *

Полохливий місяць і печальні зорі
В ніч заповнили небо неозоре.
Серед зір мільйонів, трепетно-прекрасних,
Дві зорі у небі я шукаю ясні.

Дві зорі яскраві – це Твої очиці,
Без яких, кохана, в ніч мені не спиться.
Довіряю зорям серця таємниці:
Зустріч із Тобою мені спрагло сниться.

З ними розмовляю, наче із Тобою,
І хлюпоче в серці кров зізнань рікою.
Болісно блукає на розлук задвірках,
Трепетно чекає найріднішу зірку.

* * *

Подарую Тобі із троянд пелюсток
Сукню, зшиту нитками п'яного кохання,
І фату подарую із вічних зірок,
І до шлюбу з Тобою ми підем ізрання

По траві луговій, де купалися ми
В поцілунках гарячих, що пахли вогнями
У квітучому травні під спів солов'їв, –
Лиш пробач, що це буде між марення-снами,

Бо не встиг наяву все здійснити оце,
Бо не зміг вберегти ніжних зустрічей стебел,
Тож ходжу сам на луг, Твоє бачу лице
В кожній квітці, що сяє привітом від Тебе.

Подарую Тобі із троянд пелюсток
Сукню, зшиту нитками журби і кохання,
І фату подарую із вічних зірок –
Все життя йду на зустріч з Тобою ізрання...

* * *

Погója і днина, і настрої погожий,
Коли Ти є поруч, уся, мов з вогню,
Прекрасна і мила, над всім світом гожа:
Лише не втікай, – міцно дай обійму.

В розквітлому травні, що сонце цілує,
В мільйонному царстві пахучих квіток,
Лиш Ти моє серце, кохана, чаруєш,
Бо Ти найчарівніша з тисяч жінок!

* * *

Поезіє, пречиста наречено, –
Мого життя повітря і натхнення,
Душі і серця сонячне кипіння, –
Спасибі за кохання і терпіння.

Спасибі за можливість йти до себе
Крізь днів дощі по сонячному небу,
За честі і краси чуття предивні,
За пам'яті вогонь вовік нетлінний.

Спасибі за довіру бути поетом,
І сповідань нести тобі куплети,
За долю, яку б'ють незгод вітрища,
Бо їх шмагання роблять мене вищим

Над зрадами щодення вогняного,
І зближують мене із вічним Богом.
Спасибі, моя ніжна наречено,
За спрагу непорочного натхнення!

1990 р.

* * *

Подібне до сонця Твоє личко миле,
Коли на вустах спіє усміх грайливий,
А очі сяють промінням щасливим
І звабно зовуть в лоно мрій полохливих.

Уся Ти до полум'я дуже подібна, –
Така ж трепетлива, гаряча й жадібна:
То геть недоступна, то зовсім свобідна.
Мені Ти безмежно, кохана, потрібна!

ПОЕЗІЇ

Усім завдячую тобі,
Моя божественна лілеє,
Журливі й радісні пісні
Тобі несу слів менестрелем.

Тобою дихаю й живу,
Моя улюблена богине,
Бо ти завжди даруєш крил,
Які ведуть мене від згину.

Тобою серце бороню
Від сумнівів доби і смутку,
Лише тобі одній зрону
Печалі ніжну незабудку.

Бо лише ти одна завжди,
Лиш ти одна, завжди, притулиш
Мої заблукані сліди, –
Не скажеш, що ішов я все...

1992 р.

* * *

Пастеллю дивовижних снів
Приходиш ніжно серед ночі,
І музикою почуттів
У серці сонячно тріпочеш.

П'янким відлунням увертюр,
Що нас несли на крилах щастя,
Зовеш крізь часу каламбур
До світлих зустрічань причастя!

* * *

Поміж берегами пам'яті ріки
На човнах кохання плавають думки,
Зазивають в серце незабутню повінь
Чистої, мов роси, світлої любові.

Втрати і здобутки хочуть осягти,
Бо не можуть мовчки поруч пропливти
Радошей і болей ніжного кохання,
Яке долі карма втратила ізрання.

Плаче і ридає юності щогла,
Що вітрила щастя не уберегла.
Кліпають болюче пам'яті повіки,
Та назад не вернеш щастя й долі ріки...

1999 р.

* * *

Полум'я свічки, одвіку тремтяче,
Дихає трепетно, росяно плаче.
Воску сльозинками котиться долу,
Мов незавідну оплакує долю.

Погляд очей Твоїх кольору неба,
Томних розлук відгороджує гребля.
Плаче душа й свічка на самобітині,
Віршами, часу розтоплює іній...

* * *

По́при життя буревії і тишу
Днів лет любові історію пише,
Чистими нотами серця й душі
В лоно віршоване спрагло спішитьь.

На́впіл життя ділить – з Нею й без Неї –
Творить у віршах любові алеї.
Зоряний усміх коханих очей
В снах пригортає крізь темінь ночей.

Спрагло біжить душа й серце по світу,
Світлу шукає кохання орбіту,
Де б крила долі знялися увись,
Трепетно й радісно, наче колись!

1980 р.

* * *

Примо́щуся на Твоїх вустах
Вітерцем травневим ніжно-теплим,
Буду їх жадливо цілувать,
Щоб вони в розлуці не затерпли.

В нескінченних пр́осторах розлук
Буду наяву і в снах шукати
Обопільний серця перестук,
Що украв безжально час проклятий...

Приляжу горілиць у росах трав цілющих,
І полечу увись на крилах мрій до зір,
І очі в забутті схвильовано заплющу,
І вірш про Тебе ляже на душі клавір.

Слова у ритміку рядків самі вкладуться,
І Ти зі мною поруч будеш у цю мить,
І струни серця знову, як колись, здригнуться,
Бо до сих пір у грудях біль розлук щемить.

Ти піснею в рядках цих будеш вічно жити,
І рахувать зі мною зорі в небесах,
І, мов у юності, сполохано тремтіти
Ночами зустрічаючись у світлих снах.

Приляжу горілиць у росах трав цілющих,
І полечу увись на крилах мрій до зір,
І очі в забутті схвильовано заплющу,
І вірш про Тебе ляже на душі клавір...

Пустельно буває на серці й душі,
Як розпачу крила крізь часу дощі
Затягує вихор самопоїдання,
І катом шмагає незгоєні рани,

Що, начебто пам'яті спрагли вітрила
До весен незгасних злітають стокрило,
Де Ти поруч мене, кохана, була,
Де плоть наших серць від кохання цвіла.

* * *

Прощати уміють духовні і сильні,
Зло в душах тримають пихаті і злі.
В поступках своїх будьмо щирі і вільні,
Бо ми лише раз живемо на Землі.

Прощати уміють духовні і сильні,
Прощати уміють лиш долі творці.
Підступні і злі ведуть мстивості війни,
Бо розум і честь в їхніх душах – мерці.

Прощати уміють духовні і сильні,
Зло в душах тримають пихаті і злі.
Не будьмо в час гніву, немов божевільні,
Не кидаймо злих необдуманих слів.

Прощати уміють духовні і сильні, –
Тому до прощення усі будьмо схильні!

1998 р.

* * *

Пригадати не можу в короткому сні,
Чи бриніла у Тебе сльоза на щоці,
Чи шептали вуста, чи були геть німі,
Як розводив нас час на розлук манівці.

Але й досі у снах душа й серце тремтить
На стрічань полустанку, де щастя сліди
Залишили наза́вжди колись я і Ти,
Де пили ми схмеліло кохання меди...

* * *

Роки пролітають, мов дні,
Крізь час то гарячий, то кволий,
І снить, снить щоночі мені
Очей Твоїх світ неозорий.

Крізь барви незгасних чуттів
Снується печаль в них і радість,
Вервечкою збуджених слів
У лоно віршоване вабить.

Відходять роки в небуття, –
Усе з часом стане минулим,
І лиш Ти, моє відкриття,
На серця звучатимеш струнах!

* * *

Романс Твоїх слів, наче спів солов'їний,
У трепет вгортає душі й серця крила.
Твій усміх сяйливий і звабно-лукавий,
Мов бджілку до квітки мене вічно манить.

Твоїх поцілунків меди чародійні
Дурманяють мене й спокушають постійно.
Та іноді в снах забуваюсь неначе, –
Чи то поцілунки, чи сльози гарячі...

* * *

Роса із вуст медово-полинових
І блиск очей, неначе сонця промінь,
Є крапельинкою світобудови
І неповторних зустрічань симфоній,

Які зовуть у вогнище любові
Душі і серця відчайдушне тіло,
Щоб злинути увись танком чудовим
На Ероса вогненно-звабних стрілах.

Роса з Твоїх жадливих вуст, кохана,
Крізь відголосся розлучань спітнілих,
Лікує серця негасимі рани
І розчиняє смутку мертві тіні...

* * *

Розлюбити мене не посмій,
Не порань щирих ніжності крил,
Бо лиш я друг справжнісінький твій,
Бо ми разом – життя еліксир.

Бо любов наша – наш оберіг!
Ти її прихистити зумій,
Не посій квіт любові у сніг,
Розлюбити мене – не посмій...

Світ увесь не дарма так збудований,
Що весні буйноквіт нам дарований
Після осені з листям опалим
І зими із морозом стожалим.

Рідна веснонько, ніжна і мила,
Я душею завжди є щасливий,
Коли ти після злючих морозів
Зустрічаєш мене на порозі.

Світ увесь не дарма так збудований,
Що любов'ю він вічно керований,
Яка вабить нас і надихає,
І на крилах життєвих тримає.

Моя світла і ніжна любове,
Ти моїх почуттів коліскова,
Моє трепетне щастя і радість,
Світлий біль із відтінком віради.

Світ увесь не дарма так збудований,
Що навіки ми ним зачаровані.
Тож любімо, кохаймось, творімо,
Бо в любові ми є незборимі!

* * *

Сірокрила самотність
Крізь розлуки вікно
Зве у відчаю простір,
П'є розпуки вино.

Струн торкається серця,
До глибин мчить душі,
Спрагле долі люстерце
Обгортає в дощі.

Обціловує хтиво
Хтивим духом бажань
Хтивоокая діва, –
Струнконогая лань.

Та душевну самотність
І розлуки вікно
Не зітруть хтиві лоти
Й струнконоге вино...

* * *

Слів тремтіння гаряче
Про кохання і вічність
На листки нотувати
Помагає підсвічник
Зі свічою на вістрі,
Що горить трепетливо
І лле сльози імлісті
Про розлуки журливі...

Сонцесяйний світанок, мов чудесний дарунок,
Мов надія на щастя і на мрій ніжних трунок,
Що здіймають до неба чисті крила душі,
Коли ціниш Добро ти вище, аніж гроші.

Не живи із душею та із серцем незрячим,
Час колись неодмінно за цю сліпість “віддячить”.
Круговерть життя спрагла – випробовувань круг
–
Той злетить в сонцепростір, хто без хижих недуг.

Хто із серцем іржавим та у заздрості плямах,
Той спідтишка копає навіть другові яму.
Комусь гроші і слава, наче щастя вінець,
Та найвищим є щастя – щастя інших сердець.

Коли будуть у всіх нас чисті душі й серця,
То весь світ буде гідний честі й слави вінця!

Сопілоньці голос Твій ніжний подібний,
На зіроньки схожі очиці Твої.
Тріпочеться серце і сонячно квітне,
Коли груди в груди вливаємось ми.

Втікають розлук лиховісні тумани
Коли ми п’ємо зустрічання меди,
Сердечні в цю мить забуваються рани, –
Цілунок Твої їх лікують завжди!

* * *

Сьогодні нас цілує дощ
із діамантових зірок,
І Ти шепочеш: “Помовчи,
не розполохай ці зірки”.
І ми тримаємо удвох
із вічним космосом зв’язок,
Який сердець звів береги
у вир любовної ріки.

Сьогодні нас цілує дощ,
дощ із закоханих зірок,
І ми, дві зірочки земні,
руслom кохання мчим стрімким.
І наша трепетна любов,
неначе сонячний струмок,
На хвилях щастя і снаги
мчить в лоно любощів ріки.

1979 р.

* * *

Сяйливим усміхом являєшся мені
Крізь часу збайдужіло-чорну пустоту
І сонячно нашіптуєш чудні пісні,
Знімаєш з серця і душі печаль густу.

І я крізь гаті зла і грози божевіль
Біжу схмеліло в лоно сонцесяйних мрій, –
Теплом Твій усміх обгортає звідусіль
І трепетно веде мене в краї надій.

* * *

Співають дзвони – в церкві служба:
Так щонеділі, з року в рік.
І раптом з сумом помічаєш:
Який в життя короткий вік.

Ще вчора, наче молодий був,
А нині – зрілий чоловік.
Співають дзвони, серце тужить:
Той дзвін – добру й провинам лік...

1995 р.

* * *

Сполохана пам'яті птиця
Немає спокою ніколи,
Минулого часу обличчя
Приносить крізь снів частоколи.

Веде у схвильовані ріки
Розлук і стрічань незабутніх,
Де хвилі тремтять сонцеликі
І запахи щастя ще чутні.

Летить птиця пам'яті стрімко
Крізь вітер нестримного часу,
І в серці відлунює дзвінко
Любові невмерлої празник,

Який через років безмежність
Приносить Тебе на снів крилах,
І, наче колись, кров бентежить
Цілунком губ-вишень тремтливих.

* * *

Так тєпло поруч із Тобою
І в білий день і в чорну ніч,
Коли удвох ми, віч-на-віч,
Торкаємось душі душею
Без жодних серця протиріч.

Так холодно мені без Тебе,
Як наодинці застаюсь
Та у журбі увесь топлюсь,
Що сонячне не бачу небо:
Озвись, кохана, бо зломлюсь...

* * *

Твій голос і усміх на карті любові
Позначений міткою – місто життя,
В якому по вулицях піснею-словом
До віршів спішать душі й серця чуття.

Твої сині очі й мєди вуст п'янливих
Дарують пречистих сердечних звитяг:
Я поруч з Тобою безмежно щасливий,
Бо Ти – найцінніше моє відкриття.

Я жити зумію без весен і літа,
Без сонячно-сяйних правічних небес,
Лише не зумію щасливим прожити
На цім білім світі, повір, без Тебе...

Твоїх очей солодкі чари
Предивним сонячним погаром
В уяві серця неозорій
Малюють зустрічань узор
Весни і щастя кольорами
І ніжно-мрійними піснями.

Гарячих зустрічань джерела
Розлуки розбивають скелі,
Несуть душі і серцю щастя
Любовних одкровенень причастям,
Звуть живодайних уст нектаром
У поцілунків спраглі чари.

Дзвенить і б'є ключами щастя
Джерельних зустрічань причастя
У кожному подиху і слові
Солодкої, мов сон, любові.
Несе схвильовану осанну
У віршах для Тебе, кохана!

Твої листи до мене тягнуть руки,
І Ти шепочеш з фото, сміючись:
“Втечи, нарешті, із тенет розпуки,
Радій життю, майбутнім живучи”.

“Лови п'яного повсякдення звуки,
Вперед життя стежками ідучи,
Побережи спрагливий серця стукіт”, –
Мені шепочеш з фото при свічі...

1992 р.

* * *

Ти восьме моє диво світу,
Ти райдуги колір мій восьмий,
Ти подих любові розквітлий,
Ти серця мого трепет млосний.

Ти диво моє найсвятіше
Із див найдивніших на світі,
Ти щастя моє найдавніше,
Що сонцем крізь глум життя світить.

Ти серця мого половинка,
Ти долі моєї покута,
Мого Ти життя диво-жінка,
Ти – мед і солодка отрута.

Ти спрагле реальності диво, –
Не восьме, а перше з найперших,
Ти квіт моїх весен і крила,
Твій подих життя моє вершить!

* * *

Тисячоусто дощем травневим,
Що промінь сонця в теплі купає,
Тебе спрагливо всю обцілую,
Щоб нагадати – Тебе кохаю!

Щоб Ти ніколи не забувала,
Що б'ється тужно моє серденько,
Яке в напрузі весь час тримають
Немилосердні розлук обценьки...

Ти до мене вже в дорозі, мріє,
І співають в серці солов'ї,
Ждуть у гості юності надію,
Що у снах всміхалася мені.

Ти до мене завітала, мріє,
І забув я про свої літа,
Поруч із Тобою молодію,
І зникає буднів суєта.

Не щезай, моя жадана мріє,
Залишайся поруч назавжди,
Подихом весняної надії
Серце в другу молодість веди.

Ти до мене завітала, мріє,
І тріпоче серце, наче птах,
Мов колись у юності хмеліє
Поцілунком на Твоїх вустах.

Ти до мене завітала, мріє,
І свіча цілує нас обох,
Полум'ям закоханості гріє,
Мов любові усесильний бог.

Не щезай, моя жадана мріє,
Залишайся поруч назавжди,
Подихом весняної надії
Серце в другу молодість веди.

* * *

Ти живеш на клумбі мого серця
Квіткою незгасної любові,
І крізь долі різнобарвні герці
Я Тебе у вірш карбую словом.

Підливаю пам'яті росою
Зібрану з доріг життя далеких,
То солодкою, а то гіркою,
Та завжди під серця спраглий клекіт.

Ти живеш незгасною зорею
На орбіті пам'яті моєї,
Я Тобі шлю віршів орхідеї,
Вирощених серцем і душею.

Не зів'яне спраглий квіт кохання
На орбіті щирого зізнання.

* * *

Ти – мій любові невмирущий всесвіт,
Твоє кохання душу й серце пестить.
Та злих розлук непрохана дорога
Бере пульс серця в холодів облогу.

Але воно, немов любові вершник,
Крізь біль розлук шляхи до щастя вершить,
Бо Ти – мої життєвості вітрила,
Із миті, коли навстіж вся відкрилась!

* * *

Ти одна розумієш мене
І жагú мою спраглу до волі,
Я люблю за це дуже Тебе,
І примхливій завдячую долі.

Ти краси почуттями живеш,
Не пірнаючи хтиво за злотом,
Ти мене за собою зовеш
І даруєш наснагу польоту.

Ти щомить провокуєш мене
На стрімке, мов огонь, залицання,
Та лиш іскра між нами стрільне,
Ти стаєш полохливою ланню...

1979 р.

* * *

Тиснуть часу брудні ореоли
На душі й серця ніжне зело,
Яке сходить любовності словом
І несе щиросерде тепло

У патетику віршів відвертих
Про святого кохання вогонь,
Що у грудях палає безсмертно,
Все життя мчить за мною вдогонь.

* * *

Ти стала моєю,
Моїм стала світом.
Твій усміх зорею
Душі моїй світить.

Несеш Ти світання
І сонячні мрії,
Листами кохання
У розстаннях грієш.

Ти – сонячна пристрасть
З вогненної плоті,
Терниста і чиста
В кохання польоті.

Ти спиш на долонях
Вогню мого серця,
Що впало в безсоння
І вірш Тобі вершить...

* * *

Ті розмаїті візерунки зустрічань,
Які ми душами й серцями малювали,
Мене лоскочуть ніжно у досвітню рань,
До себе манять феєрично поміж снами.

І мчу я в лоно зустрічань на крилах снів
До милих вуст, моя обворожлива панно,
Несу Тобі віночок із ласкавих слів, –
Та сам-на-сам з розлукою встаю ізрання...

ТРАВЕНЬ

Бує травень,
 такий весняний,
 Такий квітучий
 і всемогучий,
 І незбагнений, –
 як Ти вогнений.
 Несуть натхнення
 благословенне
 Травневі квіти –
 любові діти.
 У світ блаженний
 зовуть шалено
 Вуста і очі
 у снах щоночі
 Твої, кохана,
 щомить жадана,
 Трояндо чиста
 стрічань огнистих,
 Під зір сяння
 в блаженнім травні.
 1980 р.

* * *

Травиночка кожна
 і квіточка кожна
 Для серця й душі,
 які люблять, є гожа,
 Бо зелень весняна
 і квіт первозданний –
 То, наче букет
 осяйному коханню,
 Яке душу й серце
 здіймає на крилах,
 Пречистих і світлих
 побачень щасливих.

Травневий луг, мов молоком облитий, –
На ньому зацвіли ромашки-квіти,
Невинністю звабливою тріпочуть,
Щоб я в них закохався, певно, хочуть.

Я в них давно закоханий – ще з юні,
За мною мчить цих залицянь відлуння,
Щотравня в серці спогадом тріпоче,
Сльозинку радості і туги сочить.

І я цілую в очі ці ромашки,
Які відкриті поцілункам настіж,
І думаю, що це Тебе цілую, –
Лиш не солодкий, а гіркий смак чую...

1993 р.

Трелі солов'їні все життя в мені
Б'ють ключами щему в снах і наяву,
Пам'яті зірками на небес човні
До Тебе, кохана, зболено пливуть.

Скрипкою кохання у Твоїх руках,
Крізь років суєтність при нічній свічі,
Місячну сонату, наче дикий птах,
Пишуть серця ноти, спрагло живучи...

1995 р.

У дивосвіті сутності Твоєї
Купаю ніжних слів сполохану вуаль,
Римовані маляю акварелі,
Але малюється, чомусь, щемка печаль.

Спить наді мною зоряний стяг неба,
І сіється журливо зоряним дощем,
І я між зір літаю, наче лебідь,
Щоб з серця відігнати злих розлучень щем.

Десь поруч сон. Злипаються повіки.
До себе ніжно звуть Твоїх очей зірки,
Які запали в серця пульс навіки,
Скупавшись в любовощах бурхливої ріки.

У дивосвіті сутності кохання
Втопилось серце трепетне ізрання...

У дочеряю з юні весен дух звабливий,
Тріпоче ними серце і душа щасливо.
Бо хто ж, якщо не я, підживить весни,
Які мене купають в райдугах словесних.

Бо хто ж, якщо не я, відкине зим полуду,
Яка підступно холодами душу губить.
А ще люблю квітучих весен я сувої,
Бо ми з Тобою в них зливаємось в любові!

У лоно світлих сонцесяйних мрій
Занурились по вінця ми сп'яніло,
І трепетна невинність Твоїх вій
В душі моїй мелодію творила.

Тебе я не залишу у журбі,
Хоча до Волі рвуться серця крила,
Бо я за все завдячую Тобі,
Бо я без Тебе – без вітрів вітрила.

У лоно чистих життєдайних мрій
Занурились по вінця ми з Тобою,
І трепетна грайливість Твоїх вій
Плела кохання ятір наді мною.

Улюблений в Тебе я дуже сильно,
Ти снів моїх напружуєш вітрила,
Які до Тебе линуть божевільно
Вогнем, який навік Ти запалила.

У снах зізнання вірші, як молитву,
Душа і серце радісно співають,
І з нетерпінням зустрічі мить світлу
Крізь тінь розлуки трепетно чекають.

Уляглися в серці зранені думки,
Крізь пустинно-полохливі нощі
Птахом залітають в далі отчі
І журливих слів нашіптують в рядки.

Ті рядочки сльозами умиті,
В них дитинства безтурботний час
Й хата, що виводила в люд нас, –
Ми без неї по світах розмиті.

Уляглися в серці зранені думки.
Крізь печалі часу й поторочі
Знесений вишукують дім отчий
В незворотному руслі життя ріки...

2001 р.

Умліває завжди серце за Тобою, мила,
Як розлука віддаляє зустрічань вітрила,
Як не чую голосочок і очей не бачу,
Як цілунків не співаю з вустоньок гарячих.

Ошаліло б'ється серце, тьохкає схмеліло,
Коли жмешся груди в груди Ти до мене мила,
Коли чую голосочок і очей блиск бачу,
Коли спрагло п'ю цілунки з вустоньок гарячих!

У небі запахи тремтливі
Гроза озоном розливає, –
Їх присмаки хмільні, цнотливі,
Душа схвильовано вдихає.

У грудях серця пульс тріпоче,
Спиваючи солодкий гріх
Гарячкувато і схмеліло
Із вуст сполоханих Твоїх.

Сміються мовчазні зірниці
Удаль відбіглої грози,
Дрімає на Твоїх очицях
Щаслива крапелька сльози...

У небі зір насіялись зернини,
Шлють усміх із небесної вершини.
Твої очиці, наче дві перлини,
Мене зовуть в незвідані глибини

Безмірного і гомінкого щастя,
Яке, дай Бог, нам втримати удасться,
Яке любові сонячним причастям
Розміє дощових розлук напасті!

У небі зорі догоряють передсвітні,
Світанок золотавий сонечко несе,
Виблискують краплини райдуг-рос тендітні,
Співає пісню голосистий соловей.

Здіймається на крила ранок сонцебризний,
Промінням сонячним святково виграє.
І навстріч цій красі безмірно дивовижній
Мчить спрагло серце розхвильоване моє.

Як добре жити ранком, що дню злет готує,
Який дасть знову щастя бачити Тебе, –
Єдину на весь світ, що серця пульс чарує,
І ні на мить йому спокою не дає.

Упереміж дощ і сонце
Обціловують мене,
Звуть в розквітлій травня гонці
У цвітіння чарівне.

Сад завітчаний травневий,
Наче дійство неземне,
Ловить у кохання невід
Захмелілого мене...

1980 р.

Упродовж нестерпучих розлук,
Що кусають зле серце і душу,
І засмучують усміх із губ,
Що Твоїх вуст заждалися ружі,

Розганяю хмариння з небес
Неспокійних самотніх світанків
І вишукую спрагло Тебе
Крізь розлуки холодну фіранку.

Вимальовую зустрічей жар
Акварелями слів огнеликих,
Який творить любовний пожар,
Що вселився у серце навіки.

Усевладний любові етер*
Таємничою цнотою манить,
Серце й душу зве до стратосфер
Крізь обійми розлучних туманів.

І летять вогняні почуття
Захмелілою птіцею щастя:
Я до Тебе спішу все життя, –
Не зникай в позахмар'ї, будь ласка!

* ефір.

Усе життя любитиму одну Тебе
І маки Твоїх вуст, і синь очей-небес,
Лиш подаруй мені усю, до дна, себе
І сина подаруй із зустрічей пожеж!

Усе життя Весною житимеш в мені,
І серця невгамовні позивні
Писатимуть Тобі схвильовані пісні, –
Лиш сина подаруй із зустрічей вогнів!

Усе життя тремтітиму від чар Твоїх,
І буду пити зустрічей солодкий гріх,
Долаючи підступності життя доріг, –
Лиш сина подаруй – любові оберіг!

1979 р.

Усе життя побачень дивограні,
Що пеленались в дивосвіт кохання,
Вогнем у серці будуть догоряти
І потай в намистинках сліз купатись.

Щовесен спрагле серце без упину,
Неначе часу зведена пружина,
У вірші буде спомин заплітати
І бігтиме, немов на самострату...

Усе життя пірнай в знання,
Усе життя учися.
Пізнаєш вдосталь сам себе,
Пізнаєш інших більше.

Щомиті йди вперед життям
До Правди тягнучися.
Коли збудуєш сам себе,
То й іншим пригодишся.

Сторадісно іди життям,
Із совістю любися.
Примітять всі навкруг тебе,
Як злу не продасишся!

1990 р.

Усесильний світ мінливий
І природи торжество
З юності дарують крила
І здійсмають ввись єство

Мого люблячого серця
І оголених думок,
Із яких зізнання ллеться
У віршованій рядок.

Світ мінливий, неповторний,
Манить все життя мене,
Дух дарує неповторний,
Що довіку не помре!

1993 р.

Усміхайся крізь сльози, кохана,
Коли поруч мене не буває.
В ніч, як падають зорі додолу,
Знай, – це я до Тебе поспішаю.

Ти у серці моєму щомиті
Із признань осяйних пісню твориш, –
Для Тебе, що чарівністю світить
На планеті Земля неозорій.

Я повік Тебе не налюблюся,
Ніби весни жаданого квіту,
Я Тобою і віршем живлюся,
Бо не вмію без вас я сам жити!

1980 р.

Уста Твої і очі,
Твій усміх і печаль,
Єство моє лоскочуть
І кидають у жар.

Ти – мій ковчег надії,
Ти – мрій моїх причал:
Вогонь сердець розвіє
Розлук дев'ятий вал...

Фарбуйте усмішку у сонячний колір,
І сійте проміння її навкруги,
Нехай її щирий і радісний промінь
Розтоплює буднів холодні сніги.

Фарбуйте усмішку у колір любові,
І сійте навкруг доброту залюбки,
Даруйте всім настрій веселий, чудовий,
Бо настрій хороший, – це справжні скарби.

Лише не фарбуйте її в колір фальші, –
Повік не даруйте фальшивих надій.
Завжди на життя повсякденному марші
Навкру́г лийте щирих усмішок напі́й!

Фіалки триколірні, – брат і сестричка, –
На лузі сміються чарівливим личком.
А ще хтось зове їх, – Іван та Марія, –
Мабуть, щоб кохання здійснилася мрія.

Фіалок букетик Тобі подарую:
Почуй, як у серці кров спрагло нуртує,
Почуй його трепетний пульс-калатання,
Бо Ти – моє світле і чисте кохання!

1979 р.

Хотів би володарем я Твоїм бути,
Але віднедавна Твоїм став рабом,
Ковтнувши любовного трунку-отрути
Чи то наяву, а чи то поміж сном.

Хотів би, кохана, Тебе лиш єдину
У пам'яті світлій навек зберегти,
Щоб крізь безсердечних років хуртовину
Любов сонцесяйну у серці нести.

На часу пелюстках крилом журавлиним
Писати відверті зізнання листи,
Щоб зустрічей чистіх і ніжних стежини
Повік забуттям не змогли зарости.

Хутчіше, кохана, хутчіше,
Почуй, як пульс серденька пише
Признання Тобі, найсвятішій,
І їх укладає у вірші.

Хутчіше, кохана, хутчіше, –
Не в сні, наяву притулися,
І вся у мені розчинися,
Щоб знов наші душі злилися.

Щоб геть утекли злі розлуки
І зникла із серця розпука,
З'явись і візьми на поруки
Любовні його перегуки!

1980 р.

Цілую трепетно, зачитані до дір листи:
В них чути спраглий серця стук і запахи Твої,
Що в кожній букві, наче ніжних зустрічей ростки
Підживлені сльозинками печальних ручаїв.

Читаю й заново переживаю кожну мить,
Рікою світлих спогадів схвильовано пливу,
Але, буває, серце розхвильовано щемить
І враз натягує сумного болю тятиву.

Душею й серцем перечитую Твої листи:
В років тумані тоне спраглих весен колорит,
Але с'вященні, чудодійних зустрічань світи,
Довіку пам'ять зватимуть до юності в політ!

Цілую снів уста і очі,
Які нашіптують Тебе,
Але проснусь, а час регоче,
І самотиною шкребе

Душі і серця ніжні вени,
Що звикли пити вуст пожар,
А нині п'ють розлук мігрені,
Які приніс літ календар...

Цілющі трави – рідна мова,
Роси краплинка – кожне слово,
Що омиває душу й серце
В любові і добра озерцях.

Плекаймо і шануймо мову,
Тримаймо пульс її здоровим,
Щоб сонцесяйними словами
Лилась розмова поміж нами.

А слів кукіль злих і лайливих
Хай забуття розмиє злива,
Щоб чистотою рідна мова
Жила у кожному звуці й слові!

2005 р.

Цілуноків роса і нектар вуст звабливих,
Меди зустрічань і оскома розлук
До сих пір у снах звуть до себе тужливо,
Напружують пам'яті зболений лук.

Бува, серед ночі примчить сон зненацька
І смутком лоскоче осоння душі,
Про Тебе нашіптує вірш чудернацький,
Про сонце стрічань крізь розлуки дощі.

Шаленію щоразу, кохана,
Коли в усміх Твоє личко вбране,
Коли наші серця груди в груди,
І в цілунку зливаються губи.

Коли мармур грудей своїх ніжних
З намистинками кольору вишні,
Які манять до себе звабливо
Прикриваєш чомусь соромливо.

Шаленію Тобою, кохана,
Коли зустрічей сонячні грані
Розмивають розлук океани, –
Будь навіки моєю, кохана!

Щирих почуттів безмежність
Довіряю віршам тайно.
Їх оголенá бентежність –
Це сердечний спів коханню,

Що до Тебе мчить і світить
Крізь гірких розлук тумани
Полум'ям стріч недопитих
З присмаком п'янким нірвани.

Слів бентежність і відкритість
На душі і серця струнах
Зустрічань малює квіти,
І зізнань співає руни.

Щораз тремтить від болю серце,
Забігши в дня підступні герці,
І потаємно гірко плаче,
Зустрівши чийсь оскал звірячий.

Та від добра завжди іскриться,
Неначе сонячна жар-птиця,
Бо кожну мить живе любов'ю,
Яка життям аорти повнить.

Тріпоче серце добротою
Напоєне людей красою,
І потаємно, тужно плаче,
Як юди поруч кудкудачуть.

Коли добром всі будуть жити,
То серце буде лиш радіти!

1986 р.

Шумлять жита, налиті злотом,
Над ними неба чиста синь.
І ця блакить та позолота –
Одні з найвищих є святинь.

Блакитно-чисте, мирне небо
І злотом скрашені хліба –
Є вічна і свята потреба
Народам в будні і свята!

1988 р.

Юносте сонячна, здрастуй!
Радосте світла моя!
Згадую я тебе часто,
Зрісши на часу щаблях.

Юносте, чаєчко ніжна,
Пісне любовна моя!
Серцю від згадок затісно,
Вчувши тьох-тьох солов'я.

Юносте, щастя жар-птице
З вільним крилом журавля.
Цнота твоя мені сниться,
Вірішем рве серця поля...

1989 р.

Я вчора став дощем травневим,
Щоб цілувати в розтанях Тебе.
Розквітнув садом яблуневим,
Щоб Ти згадала зустрічей Едем.

Зігрійся серцем, усміхнися,
І не впадай у відчаю жалі,
Вустами квіту доторкніся, –
Це вічний стяг кохання на Землі.

Із квіту вродить яблук море,
Які у серпні знов спокусять нас.
Це, знай, кохана, буде скоро, –
На зустріч вже працює час!

1979 р.

Я з нахабством не вмію боротись, –
Цього ніжність не вміє моя,
Хоч на серця схвильованих нотах
Міокарда бурлить течія.

Ущемляє мене повсякчасно,
Та додолу повік не зігне,
Бо я погляд на все маю власний,
Бо ще доля мене пригорне

До Української вільної хати,
Яку я безконечно люблю:
Ця любов буде сонцем світати
Із рядків, у яких я горю.

Я не вмію від зла боронитись:
Моя ніжність не вміє цього.
Та за край мій щомиті горіти
Буде серця синівський вогонь.

1986 р.

Я зненацька зустрів Твій божественний усміх,
Та й втопився у вирі Твоїх чарувань,
Які сонячно й ніжно, щомить, в кожную зустріч
Обгортають любов'ю душі й серця грань.

Я зненацька зустрів, та й втопився навіки
У Тобі, моє сонце, моя пектораль:
Ти моя і отрута, й цілющі ліки,
Ти моя світла радість і ніжна печаль...

Якщо ти вмієш правити собою,
Якщо емоціям давати вмієш лад,
То будуть люди поруч із тобою,
І будуть дослухатися твоїх порад.

Коли ж по вінця будеш пихи повен
І всіх зневажливо повчатимеш навкруг,
То всі твої набридливі промови
Постануть врівень з говором папуг...

Якщо у вирі повсякдення
Триматись хочеш на плаву,
І долі пронести знамення
Крізь однотонних буднів тьму,

То всім еством віддайсь любові
Усетворящій і святій:
Поступком кожним, кожним словом
Твори життя, не лицедій.

Будь чистим серцем і душею,
Цього же требуй навзамін –
Не грай у долі лотерею,
І перед злом не гни колін!

1989 р.

Я люблю зустрічань світлі миті,
Що купають у radoшах спраглих
Наших серць пульс, що в щастя сповитий,
Що кохання пресвітлого прагнуть.

Я люблю смак солодких обіймів
У яких ми зливаємось щиро,
Які буднів напружених війни
Зазвичай призивають до миру.

Я люблю Тебе, сонечко рідне,
І Тобою живу щохвилино.
Моє серце, Тобою вагітне,
Мчить до Тебе в розлуках невпинно.

Я люблю Тебе всю до безглуздя,
До сп'яніння душі й серця пульсу.
Я в розлучень сумному безлюдді
Мчу до Тебе схвильованим курсом.

Я люблю Тебе подихом щастя
Поміж снів і реальності маренням:
Не руйнуй часу сутність, будь ласка,
Бо мій пульс є його віддзеркаленням!

Я мушу сказати, що світ весь
Навколо Тебе обертається,
Навколо Твого запашного волосся,
В якому при зустрічі весь я
Схмеліло вустами купаюся.

Я мушу сказати, що світ весь
Навкруг Твоїх уст обертається,
З яких я меди п'ю кохання солодкі,
Які спрагло серця пульс п'є,
І ніяк вдосталь не напивається.

Я мушу сказати, що світ весь
Навколо Тебе обертається,
З тих пір, як зустрілись ми вперше
І сонячно Ти засміялася:
З тих пір світ навколо Тебе обертається!

1981 р.

Я народився в рік Коня,
А кінь – це гордість і осанка.
Тож спрагло доленька моя
Мчить уперед крізь днів огранку.

Я народився в рік Коня,
І мчу невтомно долі шляхом,
Крізь біль співаю у піснях,
Бо Дух і Воля – рідні птахи!

2014 р.

Я не знаю, чи вистою,
Чи приструню жар пристрасті,
Доторкнувшись до Тебе –
Мого серця потреби.

Але знаю, що мчатиму
Кожен раз на побачення
З хвилюванням у серці
І слів чистих джерельцем.

Я нізачо не вистою,
Не приструню жар пристрасті,
Доторкнувшись до Тебе,
Вчувши серць наших трепет!

Яснісіньким сонцем на личеньку милім
І ноткою зваби із кутиків губ
Скупатися звеш у любовності хвилях,
І в чари вгортаєш тремтливістю рук,

Що наче лебідоньки ніжної крила,
Сполохано горнуть у щастя вогонь,
Звуть в нічку кохання безмежно щасливу,
Яка в дні розлук сниться, мов дивний сон...

Я роджений із ніжності і сонця,
Я рódжений із квіту і роси.
Я завжди у нещадній часу гонці
Спішитиму до щастя і краси.

Я житиму бурхливою добою,
Долаючи тернистий шлях незгод.
Я завжди залишатимусь собою,
Зі злом не укладаючи угод.

Я житиму спрагливістю кохання
І бігтиму до сонця крізь дощі.
Я житиму із серця хвилюванням
Від доторку відкритої душі.

Я вічноюним житиму завжди!

1984 р.

ЗМІСТ

“Ти з’явилась нізвідки...”	3
“Аплікація спраглих стосунків...”	4
“Арабески лугового буйнотрав’я...”	4
“Аромати побачень...”	5
“Аркан розлук...”	5
“А Твої очі, немов шепочуть...”	6
“Атмосферу кохання безмежну...”	6
“А я злетіти хочу, мій коханий...”	7
“Батечку небесний, божечку святий...”	8
“Безліч слів сонцесяйних...”	8
“Без меж радію...”	9
“Блаженна мить...”	9
“Будь навіки моя...”	10
“Букет зізнання з квітучих літер...”	11
“Буревії нестерпних розлук...”	11
“Бурхливого щодення спраглі кроки...”	12
“Буєє весна білорунним цвітінням...”	12
“Весна і любов...”	13
“Весною, у травні, жовтаві кульбаби...”	13
“Весняний день несе п’янку утіху...”	14
“Весь світ не збагнути!...”	14
“Вже лист осінній танго за вікном...”	15
“Вже зима наступає на осінь...”	15
“Вже не вперше світанок...”	16
“Вже ранок сонячний сміється...”	16
“Відбігли громи, гроза відлетіла...”	17
“В кольорових купаюся снах...”	17
В купе	18
“Влюбляюся, наче уперше...”	18
“В мить, як Ти у п’янку кохання безмежжі...”	19
“Вогню любовного стихія...”	19

“В нас від народження відкриті душі й голі...”	20
“В нічку місячну, в нічку зоряну...”	20
“Голубіє небо голубим огнивом...”	21
“Горить пурпурових небес видноколо...”	21
“Господи, Господи, поруч будь зі мною...”	22
“Гримлять громи життєвих гроз...”	22
“Гріхопадіння чисте вгору...”	23
“Гріють серце і душу...”	23
“Душа дитини – вікна без фіранок...”	24
“Душа жагливо на світанні...”	24
“Душа жагою і любов’ю...”	25
“Душі і серця білий парус...”	25
“Душа молода, білокрила...”	26
“Душа, що любить Волі крила...”	26
“Дякую всім, хто стріляв ядом в спину...”	27
“Дякуючи веснам, що цвітуть блаженно...”	27
“Життя продовжується, друже...”	28
“Життя архів громадиться у стосах віршів...”	28
“Заманила умить, заманила...”	29
“Зарясніли сади білим цвітом...”	29
“Зачаклували серце квіти...”	30
“Заполонили Твої очі...”	30
“Збідніли наші душі і серця...”	31
“Знов сонце вогненне купає у спеці...”	31
“З глибини серця сузір’ям літер...”	32
“З далекої юності і аж донині...”	32
“З золотої лійки сонця...”	33
“Знадлівий погляд очей бездонних...”	33
“Золотом розсипались кульбаби...”	34
“Зорекрилий зореліт...”	34
“Зоріє синь небес...”	35
“Зранечку-рано на росах сріблястих...”	35
“Із книги літ безмежжя віршів...”	36

“Ізранку дотик вуст гарячих...”	36
“Із Твоїх вуст росу...”	37
“Ілюзорність стосунків...”	37
“Квітнуть півонії кольором крові...”	38
“Квітне сонячний ранок...”	38
“Коли дощі затягнуть очі неба...”	39
Кожному	39
“Коли душа болить углиб...”	40
“Коли дме вітер невгамовний...”	40
“Коли йде тихоплинний дощ...”	41
“Коли лоскоче сонце вії...”	41
“Коли по́стук серця і спрага душі...”	42
“Коли себе щоденно твориш...”	42
“Коли юрба тебе несе...”	42
“Кохання без плям не буває...”	43
“Красуне моя, до безумства вогіенна...”	43
“Крізь синє віконце очей, наче небо...”	44
“Крила сонячні любові...”	44
“Летять вдаль ро́ки за ро́ками...”	45
“Летять відчайдушних дум крила...”	45
“Летять, мов голубки, ро́ки наді мною...”	46
“Липневі далі синьоокі...”	46
“Листя осіннього борохи...”	47
“Листи від Тебе – до життя вітрила...”	47
“Лице цілує вишень квіт в саду...”	48
“Лише на крилах вірності священних...”	48
“Лиш ти одна...”	49
“Любов неприру́чена завжди смачніша...”	50
“Любов осяйна і безмежна...”	50
“Любов сильніша за не́нависть...”	51
“Любов – це подарунок з неба...”	52
“Мене не цікавить, чи квітнуть на Марсі десь яблуні...”	52
“Мені б ще сотню літ прожити...”	53

“Мені Тобою кожна квітка пахне...”	53
“Ми всі без Бога лиш юрба...”	54
“Милуюсь ранком злотокосим...”	54
“Мікрокосмос мого світу...”	55
“Мільйони слів на серця крилах...”	55
“Моїй самотності печальній...”	56
“Моїх зізнань пречисті ноти...”	56
“Молитвою Віри сердець і душ наших...”	57
“Моралі ноша негідна...”	57
“Моя любове перша, рання...”	58
“Надії-мрії, снів колиска...”	58
“На партитурі Вічності...”	59
“Наперекір життєвим негараздам...”	59
“На перехрестях втомлених віків...”	60
“На сторінках літ відгорілих...”	60
“Наснагу п’ю із келиха любові...”	61
“Не накопичуй зла в душі...”	62
“Неозорих снів колиска...”	62
“Не смійся, пам’яте, будь ласка, наді мною...”	63
“Несподіваний дощ вальс танцює...”	63
“Неспóкою вітер колише душі сподівання...”	64
“Обпалюю серце думками про Тебе...”	65
“Обертається платівка удесяте...”	65
“Ой, чому ж ти, душе...”	66
“Освячена трунком святої любові...”	66
“Осіньне листя кружить танго смерті...”	67
“Ошаліло співають півні...”	67
“Ось знову розлука шепоче...”	68
“Осягання світу і Тебе – рівноцінні...”	68
“Передчуття весни щомить в душі живе...”	69
“Перехоплює подих, коли груди в груди...”	69
“Підтримуймо клімат своєї душі...”	70
“Побáчень подихи весняні...”	70

“Повір в себе, і все здолаєш...”	71
“Полохливий місяць і печальні зорі...”	71
“Подарую Тобі із троянд пелюсток...”	72
“Погожа і днина, і настрій погожий...”	72
“Поезіє, пречиста наречено...”	73
“Подібне до сонця Твоє личко миле...”	73
Поезії	74
“Пастеллю дивовижних снів...”	74
“Поміж берегами пам’яті ріки...”	75
“Полум’я свічки, одвіку тремтяче...”	75
“Пóпри життя буревії і тишу...”	76
“Примощуся на Твоїх вустах...”	76
“Приляжу горілиць у росах трав цілющих...”	77
“Пустельно буває на серці й душі...”	77
“Прощати уміють духовні і сильні...”	78
“Пригадати не можу в короткому сні...”	78
“Роки пролітають, мов дні...”	79
“Романс Твоїх слів, наче спів солов’їний...”	79
“Роса із вуст медово-полинових...”	80
“Розлюбити мене не посмій...”	80
“Світ увесь недарма так збудований...”	81
“Сірокрила самотність...”	82
“Слів тремтіння гаряче...”	82
“Сонцесяйний світанок, мов чудесний дарунок...”	83
“Сопілоньці голос Твій ніжний подібний...”	83
“Сьогодні нас цілує дощ...”	84
“Сяйливим усміхом являєшся мені...”	84
“Співають дзвони – в церкві служба...”	85
“Сполохана пам’яті птиця...”	85
“Так тепло поруч із Тобою...”	86
“Твій голос і усміх на карті любові...”	86
“Твоїх очей солодкі чари...”	87
“Твої листи до мене тягнуть руки...”	87

“Ти восьме моє диво світу...”	88
“Тисячоусто дощем травневим...”	88
“Ти до мене вже в дорозі, мріє...”	89
“Ти живеш на клумбі мого серця...”	90
“Ти – мій любові невмирущий всесвіт...”	90
“Ти одна розумієш мене...”	91
“Тиснуть часу брудні ореоли...”	91
“Ти стала моєю...”	92
“Ті розмаїті візерунки зустрінань...”	92
Травень	93
“Травиночка кожна...”	93
“Травневий луг, мов молоком облитий...”	94
“Трелі солов’їні все життя в мені...”	94
“У дивосвіті сутності Твоєї...”	95
“У дочеряю з юні весен дух звабливий...”	95
“У лоно світлих сонцесяйних мрій...”	96
“Улюблений в Тебе я дуже сильно...”	96
“Уляглися в серці зранені думки...”	97
“Умліває завжди серце за Тобою, мила...”	97
“У небі запахи тремтливі...”	98
“У небі зір насяялись зернини...”	98
“У небі зорі догорають передсвітні...”	99
“Упереміж дощ і сонце...”	99
“Упродовж нестерпучих розлук...”	100
“Усевладний любові етер...”	100
“Усе життя любитиму одну Тебе...”	101
“Усе життя побачень дивограні...”	101
“Усе життя пірнай в знання...”	102
“Усесильний світ мінливий...”	102
“Усміхайся крізь сльози, кохана...”	103
“Уста Твої і очі...”	103
“Фарбуйте усмішку у сонячний колір...”	104
“Фіалки триколірні, – брат і сестричка...”	104

“Хотів би володарем я Твоїм бути...”	105
“Хутчіше, кохана, хутчіше...”	105
“Цілую трепетно, зачитані до дір листи...”	106
“Цілую снів уста і очі...”	106
“Цілющі трави – рідна мова...”	107
“Цілунків роса і нектар вуст звабливих...”	107
“Шаленію щоразу, кохана...”	108
“Щирих почуттів безмежність...”	108
“Щораз тремтить від болю серце...”	109
“Шумлять жита, налиті золотом...”	109
“Юносте сонячна, здрастуй!..”	110
“Я вчора став дощем травневим...”	110
“Я живу ритмом часу...”	111
“Я живу самобутнім ароматом любові...”	111
“Я з нахабством не вмію боротись...”	112
“Я зненацька зустрів Твій божественний усміх...”	112
“Якщо погано на душі...”	113
“Якщо серця роса добротою налита...”	113
“Якщо ти вмієш правити собою...”	114
“Якщо у вирі повсякдення...”	114
“Я люблю зустрічань світлі миті...”	115
“Я люблю Тебе всю до безглуздя...”	115
“Я мушу сказати, що світ весь...”	116
“Я народився в рік Коня...”	116
“Янтарево-золотавий сонця схід шле чари...”	117
Я прошу	117
“Я прийду кожен раз...”	118
“Я пуповину щастя і нещастя...”	118
“Я не знаю чи вистою...”	119
“Яснісіньким сонцем на личеньку милім...”	119
“Я рódжений із ніжності і сонця...”	120

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Царик Григорій Миколайович

ТИ З'ЯВИЛАСЬ НІЗВІДКИ...

Лірична сповідь

Редактор

Людмила Аксьонова

Коректор

Галина Кушнір

Художнє оформлення

Ірини Кукли

Комп'ютерний набір,

графіка і верстка

Григорія Царика, Миколи Сада,

Віталія Власюка

Підписано до друку 17.07.2014 р. Формат 60х84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура «Times». Друк офсет. Ум. друк. арк. 7,44. Наклад 200 пр. Зам. 14.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.
e-mail: oberegi@mail15.com

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».